

Lord
genaamd
De groote

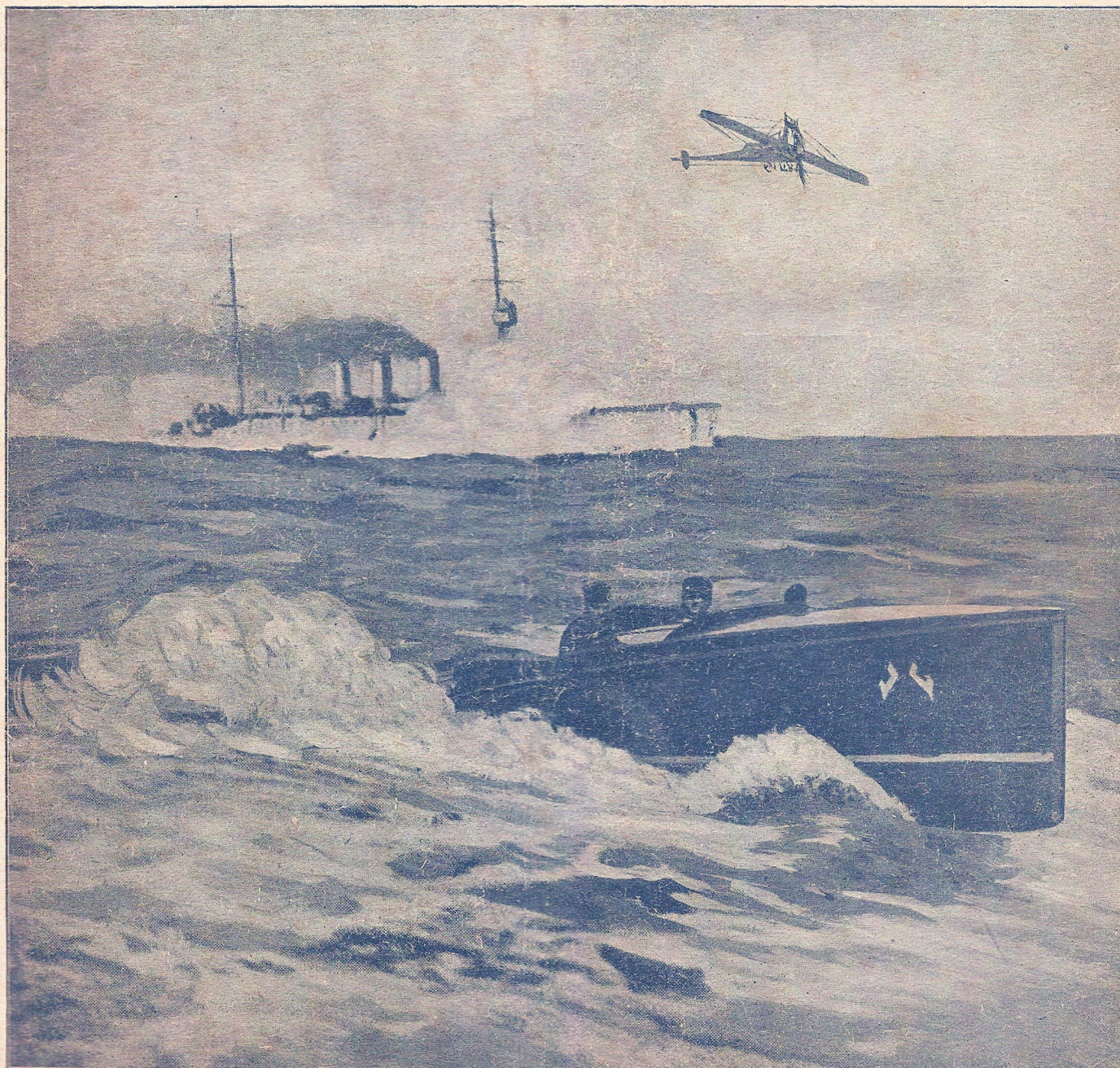
Lister
Raffles
Onbekende.

No. 272

Het Complot der Bolsjewiki.

20 Cents
40 Centimes

22 1/2 CENT

Toen donderde een paar waarschuwingschoten over de golven.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

HET COMPLIT DER BOLSJEWIKI.

HOOFDSTUK I.

Een ontmoeting in 't East End.

Op een zoelen zomernacht omstreeks een uur, wandelden twee mannen langzaam langs de Theemskade, ter hoogte van de Towerbridge.

Uit al hun bewegingen was duidelijk te zien, dat zij volstrekt geen haast hadden.

Zij wandelden met de handen op den rug langzaam voort en schenen door niets anders in beslag te worden genomen dan door den wensch om te genieten van het heerlijke weder en den klaren hemel, waaraan duizenden sterren schitterden, het zachte gemurmel van de Theems, die tusschen de hoge kaden door stroomde, en het door den afstand gedempte gerucht van het nachtleven in het centrum van de stad, dat nog in vollen gang was.

De twee mannen waren zeer eenvoudig gekleed, als werklieden, die hun arbeidsplunje verwisseld hebben voor wat betere kleeding.

Deze beide mannen waren Lord Lister, alias John Raffles en zijn trouwe makker Charly Brand.

Omstreeks twee uur geleden hadden de twee vrienden, in deze vermommingsgestoken, het prachtige huis aan de Regentstreet verlaten, hetwelk de Grootte Onbekende bewoonde onder een anderen naam, namelijk dien van Lord William Aberdeen, een zonderling en philanthroop, wiens naam tot ver buiten het land bekend was wegens zijn weldaden, zijn teruggetrokken levenswijze en zijn eigenaardige beginselen.

Raffles No. 272.

Raffles was dien avond weder aangestoken door wat Charly gekscherend „Zijne Lordschap's wandelwoede" noemde.

Urenlang kon Raffles alleen of in gezelschap van Charly, maar dan menigmaal zonder een woord met hem te wisselen, door Londen zwerven, en wel bij voorkeur door de armoede buurten, en reeds menig avontuur had hij daar beleefd.

Ja zelfs was hij er vaak betrokken geworden in geheimzinnige misdaden, waarvan de ontwikkeling groot gevaar voor zijn leven had opgeleverd, waaraan hij zich slechts had weten te onttrekken, door zijn stoutmoedigheid en zijn weergalooze schranderheid.

Ook nu weder hadden de beide vrienden de Regentstreet verlaten, en hadden over Pall Mall de Theemskade bereikt, die zij zoo gedurende eenigen tijd gevolgd waren om ten slotte de Towerbridge over te gaan, en zoo den linkeroever van de Theems te bereiken, daar waar de huizen, hoe meer men in het Oosten en het Zuiden komt, kleiner, armoediger, ouder en wrakker worden.

Ook nu was er slechts weinig gesproken.

De beide mannen waren in hun eigen gedachten verdiept, en maakten slechts nu en dan een korte opmerking.

Zoo waren zij gekomen tot in het begin van de Black Friar Street, een der oudste straten van Londen, waar

de huizen steun bij elkander leken te zoeken, teneinde niet om te vallen.

Slechts hier en daar verrees een groote fabriek, log en lomp, die een afschuwelijk contrast met de schilderachtige vormen van de eeuwenoude huizen daarom heen.

Zij waren hier in het hartje van een volksbuurt, en het was hier al heel stil, behalve in de onmiddellijke nabijheid van de drankhuizen, waaruit soms een woest getier en dronkemansgelach opklonk.

Raffles en Charly waren de straat al bijna geheel uitgelopen, toen zij eensklaps stilstonden.

Hun scherp gehoor had het gerucht van een ruzie opgevangen, dat uit een der dichtst bijzijnde huizen scheen te komen.

Het woord ruzie is niet geheel juist, want een ruwe mannenstem had den boventoon, en daartegen klonk niets dan het zachte gejammer eener vrouw.

Het was niet te hooren, wat daarbinnen gesproken werd, maar in de nachtelijke stilte was deze huiselijke twist duidelijk waarneembaar.

Onwillekeurig hadden de beide vrienden hun schreden vertraagd, en zij stonden geheel en al stil, toen er plotseling, op slechts weinige stappen afstand, een huisdeur openvloog, en een donkere gedaante de straat op vloog, struikelde en viel.

Het was een vrouw, die zachtjes kreunend bleef liggen met het hoofd in de armen begraven ziddend op het smalle, smerige trottoir.

De beide mannen hadden zich snel teruggetrokken in de schaduw van een vooruitspringend muurblok.

Uit de openstaande straatdeur klonk nu volkomen duidelijk de ruwe mannenstem, die op gedempten toon riep:

— Denk daar maar na over je kunsten en ga anders maar naar je zuster. Misschien kom je daar wat tot je zelf!

Het volgend oogenblik vloog de deur weder in het slot.

De vrouw had zich half opgericht, wreef zich de haren uit de oogen en keek naar de dichte deur, als in verwachting, dat zij wel weer zou geopend worden.

Maar toen zij onverbiddeijk dicht bleef, trachtte de vrouw zich op te richten en weg te strompelen.

Maar met een schreeuw van pijn bleef zij na een enkelen stap weder stilstaan en keek hulpeloos om zich heen.

Raffles en Charly traden nu te voorschijn en gingen op de arme vrouw af.

Deze scheen zeer verschrikt te zijn door de plotselinge verschijning van twee in deze buurt onbekende mannen en wilde verder gaan, maar het bleek haar onmogelijk te zijn.

Erger nog — zij zou zijn neergestort als Raffles haar niet vlug had vastgegrepen en overeind gehouden.

— Wat scheelt er aan, vrouwtje? vroeg hij op medelijdenden toon. Heb je ergens pijn?

— Vreeselijke pijn, mijnheer. — Ik weet niet wat het is — maar ik geloof dat ik mijn voet verstuikt heb. Ik ben wat vlug de deur uitgelopen...

Raffles keek haar hoofdschuddend aan en zeide:

— Gij kunt de waarheid wel zeggen! Wij hebben alles gezien en gehoord. Staat gij ons toe, naar binnen te gaan en dien kerel eens goed aan het verstand te brengen hoe hij vrouwen moet behandelen?

Raffles deed reeds een stap naar de dichte deur, maar met een smeekend gebaar hield de vrouw hem terug.

— Doe dat niet, mijnheer, wat ik u bidden mag! zeide zij op heeschen toon. Hij is zoo sterk en zelfs al zoudt ge hem nu neerslaan, dan zou hij zich daarover later op vreeselijke wijze wreken — niet op u die dan buiten zijn, maar op mij!

— Zijt gij zijn vrouw? vroeg Raffles.

De vrouw boog het hoofd.

— Wij zijn niet getrouwd, mijnheer! zeide zij op zachten toon.

— Maar wilt gij mij niet zeggen, waarom uw metgezel u zoo ruw het huis uitwierp.

De vrouw scheen even te aarzelen.

Zij wierp een schuwen blik op het gelaat van den man, die haar zoo vriendelijk toesprak en antwoordde toen:

— Hij is ruw van aard, mijnheer, en als ik hem hinder, dan stuurt hij mij eenvoudig het huis uit!

— Hinder? herhaalde Charly Brand verbaasd. Hoe kunt ge hem op dit uur van den nacht hinderen?

De vrouw gaf geen antwoord.

Raffles bekeek haar nu wat aandachtiger.

Zij kon nauwelijks zes- of zeven en dertig jaar zijn, en zij zou nog knap genoemd kunnen worden, indien haar gelaat niet de sporen vertoonde van veel doorgeweende nachten, van geduldig gedragen leed — en van vuistslagen!

Zij droeg een soort nachtjak, waarover zij zeker inderhaast een versleten halsdoek had geworpen.

Haar naakte voeten waren in afgetrapte pantoffels gestoken en heur haar hing los om haar hoofd.

Haar gelaat was bleek en ingevallen, en haar oogen waren dof van de vele tranen welke zij vergoten hadden.

— Willen wij u weder naar binnen brengen? vroeg Raffles na de vrouw met een ernstigen blik te hebben opgenomen.

Zij verschrok blijkbaar hevig en schudde woest het hoofd.

— Neen — in geen geval weder naar binnen! Liever zou ik hier op straat willen omkomen! Hij zou mij doodslaan, als ik weer binnenkwam zonder zijn toestemming. Ik zal naar mijn zuster gaan!

— Maar gij kunt in het geheel niet loopen, vrouwtje! zeide Charly hoofdschuddend.

— Is de woning van uw zuster hier ver vandaan? vroeg Raffles.

— In dezelfde straat, mijnheer, ongeveer 50 huizen hier vandaan.

— Sta mij toe, dat ik uw voet eens betast — gij behoeft u voor mij niet te geneeren — ik ben zoo'n soort dokter! zeide Raffles vriendelijk.

En zonder het antwoord van de ongelukkige vrouw af te wachten, bukte hij zich en betastte den enkel boven de versleten pantoffel.

Zijn geofende vingers hadden dadelijk ontdekt, dat de vrouw haar enkel zeer ernstig verstuikt had, en dat er geen sprake van zou kunnen zijn, dat zij kon loopen.

— Die ellendeling! bromde hij in zichzelf, toen hij de beestachtige behandeling herdacht, waaraan de man van zooeven zijn levensgezellin had bloot gesteld.

Hij bedacht zich niet lang, maar tilde de vrouw als een veer van den grond en zeide:

— Op weg, makker! Wij zullen haar wel even bij haar zuster brengen, opdat die voor haar kan zorgen!

— Maar als die reeds naar bed is? vroeg Charly.

— Dan moet zij maar wakker gemaakt worden, zeide

Raffles kortaf. Is uw zuster getrouwd? zoo wendde hij zich tot de vrouw, die zachtjes van pijn kreunde.

— Ja, mijnheer, met een braven werkman! Zij zal mij zeker bij zich opnemen, zooals zij al zoo vaak gedaan heeft.

— Maar waarom blijft gij daar dan niet voor goed? vroeg Charly dringend. Waarom zoudt gij dien beul, die u mishandelt en des nachts op straat werpt, niet voor goed verlaten?

— Dat heb ik reeds eenige malen gepoogd, mijnheer, antwoordde de vrouw op zwakken toon, en hij heeft mij telkens teruggehaald. Bovendien, mijn zuster is zelf arm en heeft het niet breed — ik wil en mag haar niet tot last zijn!

— Wat doet uw man voor den kost? vroeg Raffles, terwijl hij met stevige stappen voortliep, alsof de vrouw niet zwaarder woog dan een klein kind.

De arme vrouw scheen zich even te bedenken en antwoordde toen mompelend en als met tegenzin:

— Hij heeft niet geregeld werk, mijnheer — hij is los arbeider aan de kade!

Er waren slechts weinige woorden gewisseld, maar Raffles en Charly begrepen aanstonds, dat hun hier weder een van de drama's onthuld was, waarvan de volksbuurten van Londen er duizenden kunnen aanwijzen.

Zwijgend liep het kleine groepje voort, totdat de vrouw, die bijna bewusteloos van pijn scheen te zijn, met zwakke stem riep:

— Hier moet het ongeveer zijn — het is no. 493.

Raffles wierp een blik terzijde — de vrouw had goed gezien: hij stond juist stil voor een huis, naast welks deur het cijfer 493 was aangebracht, dat nog slechts even leesbaar was, daar het door weer en wind bijna geheel was uitgewischt.

HOOFDSTUK II.

Zonderlinge geluiden.

Terwijl Raffles de vrouw behoedzaam neerzette, en haar steeds bleef steunen, wierp Charly een blik op den gevel van het huis die geheel in duister gehuld was, op een enkel raam op de vierde verdieping na, dat zwakjes verlicht was.

— Woont uw zuster misschien op de vierde verdieping? vroeg de jonge man.

— Ja, mijnheer!

— Er brandt voor aan de straat licht.

— Dan is zij misschien nog wel aan het werk — goed verstellen van de kinderen of iets dergelijks! Dat doet zij wel meer!

Raffles had reeds aangebeld.

De deur werd niet aanstonds opengetrokken, maar het verlichte raam werd opengeschoven en een vrouwenstem riep naar beneden:

— Wat wilt gij? Wat is er te doen?

— Wij komen toegang vragen voor uw zuster, juffrouw! riep Charly naar boven. Wij hebben haar op straat gevonden, doe maar gauw open, want zij is er leelijk aan toe!

Het volgend oogenblik verdween het hoofd uit het venster, en werd de deur opengetrokken.

Daar er niet aan te denken viel, dat de gekwetste vrouw de trappen had kunnen bestijgen, namen de beide vrienden haar op, en droegen haar gezamenlijk naar boven, wat niet zoo gemakkelijk was, want de trap was steil en smal.

Maar eindelijk bereikten zij toch het portaal van de vierde verdieping, waar een vrouw met verschrikt gelaat reeds over de leuning stond te kijken.

— Mijn hemel, Mathilde, wat is er gebeurd! riep zij uit, zoodra zij het gelaat van haar zuster herkend had, die met gesloten oogen en pijnlijk vertrokken mond wel bewusteloos scheen.

— Uw zuster heeft haar enkel verstuikt, Miss! antwoordde Raffles. Het is zeer pijnlijk, maar het zal niet lang behoeven te duren, als zij slechts een paar dagen

rust houdt. Van loopen is in ieder geval geen sprake:

— Goeda hemel hoe is dat gekomen? riep de vrouw verschrikt uit.

— Haar man heeft haar het huis uitgeworpen, Miss — dat is alles! antwoordde Raffles kortaf.

— O, dat beest! Hij zal haar nog eens vermoorden, de ellendeling! hernam de vrouw.

— Kunnen wij haar naar binnen dragen? vroeg Charly.

— Natuurlijk, mijnheer. Draag haar hier in de voorkamer, wat ik u verzoeken mag en wees wat stil als het mogelijk is, want de kleinen slapen. Mijn man heeft nachtwerk en komt pas over een paar uren thuis.

Charly en Raffles droegen de gekwetste behoedzaam binnen in een schamel gemeubeld vertrekje, waar echter ieder voorwerp getuigde van de properheid van de woonster en van haar zucht om het weinige wat zij bezat, kraak zindelijk en blinkend als een spiegel te houden.

Zij legden het lichaam op een soort rustbank, die in een hoek van het vertrek stond, en aanstonds deed Raffles de pantoffel van haar voet en begon deze zorgvuldig te onderzoeken.

De enkel was reeds sterk opgezwollen, en de huid spande er over heen, als het vel van een trommel.

Zonder zich te bedenken, begon Raffles den voet te masseeren, terwijl hij de zuster van de gewonde verzocht voor koud water en wat linnen te zorgen.

De mishandelde vrouw kreunde nu en dan van pijn, maar het was duidelijk, dat zij trachtte haar smartkretten in te houden, teneinde de slapende kleintjes niet wakker te maken.

Nog geen kwartier echter had Raffles de bewerking voortgezet, of de pijnen hielden langzamerhand op, en verscheen een weinig kleur op het gelaat van de gewonde vrouw en zij sloeg haar oogen op, waarmede zij Raffles verbaasd aankeek.

— Het is verwonderlijk — de pijn is al veel minder!

zeide zij op zachten toon. Gij zijt toch geen dokter, mijnheer?

— Zie ik daar naar uit? vroeg Raffles gekscherend. De zaak is, dat ik veel heb afgekeken van een scheepsdokter, ziet gij. Verstuikte enkels kwamen nog al eens voor aan boord en door goed toe te zien heb ik mij het kunstje ook eigen gemaakt. En nu zullen wij het verband eens aanleggen.

Hij nam de kletsnatte doeken uit de kom, die de vrouw des huizes hem toereikte, en legde snel en handig een verband.

— Gevoelt gij u nu wat beter? vroeg hij.

— Mijn voet is nog geheel en al stijf, maar de pijn is veel minder, mijnheer. Ik dank u uit den grond van mijn hart. Gij zijt een brave man!

Zij had de hand van Raffles gegrepen en drukte die zachtjes.

Maar de Groote Onbekende trok zijn eigen hand spoedig terug en zeide hoofdschuddend:

— Het heeft niets te beteekenen! Ieder ander zou in mijn plaats hetzelfde gedaan hebben. Ruik eens aan dit fleschje, dat zal u goed doen!

Hij had een kleinen kristallen flacon uit zijn zak gehaald, niet veel grooter dan een halve pink, had het ontkurkt, en hield het onder den neus van de gewonde.

Zij snoof den scherpen geur eenige malen op, en richtte zich toen half overeind.

Zij wierp Raffles en Charly beurtelings een onderzoekenden blik toe, en zeide toen:

— Gij zijt zeker niet uit onze buurt, anders zou ik u moeten kennen!

— O, wij zijn hier maar bij toeval gekomen, zeide Raffles onverschillig. En wilt gij mij nu uw naam niet eens zeggen?

— Mijn eigen naam is: Mathilde Bakers — de man, met wien ik samenwoon heet Dick Devine.

— Een vreemde naam voor zoo'n heerschap! bromde Raffles. Ik heb niet veel „goddelijks” aan hem kunnen ontdekken. Hij leek mij eerder door den duivel bezeten.

Hij wierp Mathilde een onderzoekenden blik toe en vervolgde toen:

— Als gij er liever niet over spreekt, moet gij het eerlijk zeggen, want ik wil volstrekt niet in uw geheimen dringen, maar ik zou wel eens willen weten welke reden uw man kon opgeven — of wat hij dan anders mag zijn — om u op dit uur van den nacht op straat te werpen.

— Ik behoef er in het geheel geen geheim van te

maken, mijnheer! De geheele buurt weet trouwens, dat hij mij herhaaldelijk mishandelt.

Zij zweeg even, als om haar gedachten te verzamelen en even vloog er een pijnlijk glimlachje over haar gelaat.

— Het komt vaak aan om een bagatel, mijnheer, dat kan mijn zuster Lucie getuigen! Zoo was het vanavond ook weer! Ik had mij reeds ter ruste begeven, ik heb een zeer lichten slaap, en ik kan nauwelijks een half uur geslapen hebben, toen ik wakker werd door een licht gerucht, waarvan ik de herkomst niet aanstonds kon bepalen. Ik richtte mij op in bed, en luisterde wat aandachtiger toe, en nu herinnerde ik mij eensklaps, dat ik dat gerucht al eens vroeger had gehoord, maar zeer kort en toen had ik mij verbeeld, dat ik het gedroomd had.

Zij zweeg even, en streek zich met een moe gebaar het zwarte haar uit de oogen, dat hier en daar reeds grijze streepen vertoonde.

— Ik geloofde dat het wel aanstonds zou ophouden, maar het duurde integendeel voort. Ik wendde mij om, teneinde mijn man op het geraas opmerkzaam te maken, maar ik zag hem niet op zijn plaats.

— Waar leek dat gerucht op? vroeg Raffles, wiens belangstelling was gaande gemaakt.

— Ja, dat kan ik u moeilijk verklaren. Soms dacht ik dat het leek op het snorren van een naaimachine, dan weer op het brommen van een groote vlieg, of ook wel op het geluid, dat de schroef van een vliegtuig maakt, als zij heel hoog boven de aarde vliegt.

— En toen zijt gij zeker gaan kijken waar het gerucht vandaan kwam? vroeg Raffles.

— Zooals gij zegt, mijnheer! Ik dacht nu dat het geluid van boven mijn hoofd kwam. Wij wonen op de zolderverdieping, maar boven ons kamertje is nog een soort van vliering, waar wij echter nooit een voet zetten, en die wel bestemd zal zijn om er brandstoffen, aard-appelen of iets dergelijks te bewaren.

— En hoe komt men daar wel? vroeg Raffles.

— Door middel van een steile ladder en een luik! Ik ging die ladder op, en bemerkte toen pas tot mijn verwondering, dat het luik niet geheel en al gesloten was, maar een handbreed open stond, en werd opgehouden door een eindje talhout. En mijn verbazing groeide nog, toen ik door die smalle opening een flauw lichtschijnsel zag! Er moest dus iemand boven zijn — maar om wat te doen? Ik klom de ladder dus op, en wierp een blik door de spleet van het openstaande luik.

Ik kon slechts een gedeelte van de vliering zien, en een klein stukje van het vierkante venstertje, dat door een gonjezak was afgesloten. Ik zag juist op den rug van een man, die voor een kleine tafel zat, bezig met iets te doen, waarvan ik den aard niet kon ontdekken. Eensklaps hield het snorrend geluid op, en toen meende ik duidelijk het gefluister van stemmen te hooren, dat echter slechts even duurde. Want ik moet op een of andere wijze leven hebben gemaakt, of misschien een kreet van verbazing hebben geslaakt. Eensklaps sloeg het luik dicht, en het had maar weinig gescheeld, of ik had het op mijn vingers gekregen, en tegelijkertijd hoorde ik de stem van mijn man, die een gedempten vloek uitstootte. Ik haastte mij de ladder weder af, en wilde weder te bed gaan, maar toen ging het luik opnieuw open, en mijn man kwam naar beneden. Het was vrij duister in ons kamertje, maar toch kon ik wel zien, dat er op zijn gelaat een uitdrukking lag, die ik maar al te zeer vreesde!

Weer wachtte Mathilde even, terwijl de drie andere personen in het vertrek met verbazing en verantwoordigd toeluissterden.

— Mijn man vroeg mij, op barschen toon, waarom ik niet sliep. Ik zeide hem dat ik zulke zonderlinge geluiden had gehoord, en daardoor wakker was geworden. Hij verklaarde dat ik het had moeten droomen. Ik hield vol, en zeide hem wat ik gezien had, waarop hij mij ruw vastgreep, en mij toebeet: „Ga jij maar wat in de buitenlucht hoor! Je bent zeker niet goed bij je verstand! Je praat wartaal, en ik wil geen gekken in mijn huis hebben.”

Ik wilde mij verzetten, maar dit prikkelde zijn woede nog meer, en wat er toen geschiedde dat weet gij!

Raffles had met groote aandacht toegeluisterd, maar geen spier op zijn gelaat verried, dat hij meer gewicht aan deze gebeurtenis hechtte, dan een der hoofdpersonen zelve scheen te doen.

— Misschien was uw man aan een of ander karweitje

bezig, waarin hij niet gestoord wilde worden, zeide hij schouderophalend.

— Maar hij had er mij nooit een woord van gezegd, mijnheer, en ik verzeker u, dat hij in zijn vrijen tijd wel wat anders doet dan knutselwerkjes!

— En weet gij zeker, dat gij hebt hooren spreken?

— Daar durf ik wel op zweren!

— Kan uw man niet in zichzelf gesproken hebben?

— Onmogelijk is het niet, — maar dat is zijn gewoonte niet!

— Was de man die met zijn rug naar u toezat, uw metgezel?

Mathilde scheen zich even te bedenken, en antwoordde toen:

— Dat was moeilijk te zien, en ik zou er geen eed op durven doen!

— Maar als hij daar zat, wie heeft dan het luik moeten neerlaten? vroeg Charly, wiens belangstelling al evenzeer was gaande gemaakt.

Mathilde Bakers haalde even de schouders op.

— Dat weet ik niet, mijnheer — de geheele zaak is mij duister, maar ik bemoei mij er volstrekt niet mee, nu ik heb gezien, dat ik er de woede van mijn man door gaande maak!

— En ik geloof dat gij daar heel verstandig aan doet, vrouwtje! zeide Raffles, terwijl hij opstond van den mattenstoel, waarop hij had plaats genomen, en Charly een wenk gaf. Zeg dus maar niet dat gij het aan vreemden hebt verteld, want wie weet, hoe u dat zou bezuren. Wij gaan nu heen, en wenschen u een goede nachtrust en als gij het goed vindt, dan komen wij morgenavond nog eens naar uw bevinden vragen.

— O, wat zijt gij goed, mijnheer! riep Mathilde met tranen in haar oogen, terwijl zij Raffles nogmaals de hand toestak. Ik dank u van ganscher harte, en ik zal niets liever zien, dan dat gij mij morgen nog eens komt opzoeken.

HOOFDSTUK III.

Raffles is nieuwsgierig.

De beide vrienden namen afscheid van haar zuster en van Mathilde, nadat Raffles deze laatste nog eenige aanwijzingen had gegeven voor de behandeling van den opgezetten enkel en verlieten daarop het huis.

Zij liepen langzaam terug, zonder een woord met elkander te wisselen.

Als bij onderlinge afspraak stonden zij, aan de overzijde van de straat, stil voor het huis waar Mathilde Bakers haar droef bestaan sleet, en wierpen een blik naar boven.

Het geheele huis was in duisternis gehuld, en allen schenen te slapen.

Langzaam zetten de twee vrienden hun weg voort.

Charly was de eerste die sprak, toen zij reeds weder de Theems bereikt hadden.

— Ik zou wel eens willen weten, of dit nu een zaak is zonder eenig belang, of dat er iets van meer betekenis achter schuilt!

— Voorloopig hel ik tot de laatste opvatting over, zeide Raffles op peinzenden toon. Er is in deze geheele geschiedenis iets wat mij niet bijster bevalt! Wat voerde die man daar op zijn vliering uit, op zulk een uur in den nacht? Dat men zich op zulk een tijdstip met knutselwerkjes bezig houdt is op zichzelf al niet zeer waarschijnlijk, en zeker niet, waar het een man betreft als die Dick Devine! En wat deed die geheimzinnige andere persoon daar?

— Ja — en wat was de aard van dat zonderlinge geluid?

— En waarom was de man blijkbaar zoo bevreesd, dat zijn vrouw er achter zou komen, wat er daarboven geschiedde?

— Waarom was er een gonjezak gehangen, voor een raam van een vliering, die toch nooit gebruikt wordt?

— Een reeks vragen, beste jongen, waarvan de oplossing wel eens zeer belangwekkend kon zijn!

De twee vrienden liepen even zwijgend voort, en toen hernam Raffles, terwijl hij den brand in een korte hou-

ten pijp stak:

— Die arme vrouw zeide, dat het geluid leek op het snorren van een naaimachine, op het gegons van een groote bromvlieg, of op het spinnen van een luchtschroef! Als wij nu die vlieg eens even buiten spel laten, dan houden wij over twee snel rondwentelende voorwerpen! Iets waar een vliegwiel bij te pas komt.

— Een motor misschien?

— Wie weet! Maar voor welk doel dan? Wat voeren minstens twee mannen daar op die ongebruikte vliering uit met een motor?

— Misschien staat daar wel een of ander werktuig, dat door een motor in beweging wordt gebracht!

— Dat is mogelijk, maar dan moet het een zeer klein werktuig zijn, anders zouden stellig ook anderen het geluid hebben moeten hooren, en daar is niets van gebleken.

— Het is een wonderlijke geschiedenis, Edward. Tenminste zoo op het oog. Want wie weet, heeft het bij nader onderzoek niets te beteekenen!

— Nu, dat zal dat nader onderzoek kunnen uitwijzen, hernam Raffles kalm, want ik ben voornemens de kern van deze zaak na te gaan!

— Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan!

— Daarvan ben ik overtuigd. Het is duidelijk, dat die kerel een geheim te verbergen heeft, anders zou hij niet zoo woedend zijn uitgevaren, toen hij vreesde dat zijn eigen metgezellin een glimp daarvan had opgevangen. Ik denk nu, dat hij haar het huis uitzond, omdat hij alleen wilde zijn, en vreesde, dat zijn vrouw misschien, als zij wakker bleef en haar wantrouwen eenmaal was gaande gemaakt, meer zou ontdekken, dan hem lief was.

— De vraag is maar om zonder opzien te baren in dat huis binnen te dringen.

— Als het niet in dat huis is, dan in het huis er naast, Charly! Dat is misschien zelfs nog veiliger.

— Maar hoe komen wij dan op de vliering?

— Door een paar dakpannen te verwijderen, bijvoorbeeld — maar misschien levert het dak zelf ons al wel den sleutel tot het geheim! Misschien ook is het mogelijk, door het dakraam van de vliering een blik naar binnen te slaan, als een gonjezak niet goed is aangebracht — wij zullen dat alles trouwens spoedig genoeg zien!

— Wanneer gaan wij er op uit?

— Morgen reeds! Ik vrees dat het vannacht te laat zal zijn, want het is nu niet zoo gemakkelijk, om het huis binnen te komen. Wij zouden moeten aanbellen, en welke reden zouden twee wildvreemde menschen kunnen opgeven, om daar te worden binnengelaten.

— Wij houden het dus op morgen. Ik wil je wel bekennen, dat ik zeer benieuwd ben, welk geheim die vliering ons zal onthullen.

— Wij zullen ons geduld wat bedwingen mijn jongen — en laat ons nu maar eens over andere zaken spreken.

Zachtjes met elkander pratend vervolgden de beide mannen den weg, totdat zij een volkomen verlaten zijstraat bereikten, uitlopend op de Regentstreet, en waar langs zich de schier eindeloze muur van het groote park achter de villa uitstreekte.

Zij traden binnen door de kleine poort, gingen het park door, traden de villa door een achterdeur binnen, en begaven zich naar een kleine eetzaal, waar zij inderhaast wat brood en koud vleesch nuttigden, en zich daarop ter ruste begaven, om in een gezonden slaap de kracht te putten, voor de onderneming, die hen den volgende dag wachtte.

Den volgende morgen waren zij vroeg weder ter been, namen een koud bad en maakten toen alles voor hunne plannen in gereedheid, na met smaak hun ontbijt te hebben genuttigd, hetwelk Gaston, de oude kamerbediende van Zijne Lordschap, reeds had gereed gezet.

— Nu zal het zaak zijn, een beroep te kiezen, waarbij wij desnoods een geheelen dag binnenshuis kunnen blijven, zeide Raffles.

— Wat dunkt je van voddensorteerders?

— Een weinig onzindelijk, mijn jongen! Als wij onze rol dan natuurgetrouw willen spelen, zullen wij er een geheele figuratie bij krijgen van kleine wezentjes, die niet zoo gemakkelijk weer te verwijderen zijn, als ze zich bij ons indringen. Ik hoop dat je me begrijpt.

Charly trok een vies gezicht en hernam:

— Je hebt gelijk. Weg met de vodden! Maar wij zouden kleermakers kunnen zijn!

— Dat is zoo'n kwaad idee niet! riep Raffles uit. Confectiewerkers bijvoorbeeld. Wij zullen maar aanstonds aan het werk gaan.

De twee mannen begaven zich naar hun slaapkamer, en het duurde niet lang of zij verlieten deze vertrekken weder, als twee eerbare kleermakertjes, van meer dan middelbaren leeftijd, gekromd door het vele zitten, met sikjes, die wel van touw gemaakt schenen, puntschedels en heel weinig haar.

Zij lieten geen tijd verloren gaan, maar reden met een huurauto tot dicht bij het terrein hunner werkzaamheden en legden de rest van den weg te voet af.

Zij schelden het eerst aan in het huis waar Mathilde Bakers woonde, maar moesten zich tot hun teleurstelling hooren toevoegen, dat hier volstrekt geen kamers vrij waren.

In het links aangrenzende huis ging het hun al niet beter, maar in het rechter hadden zij meer succes!

Het geluk wilde, dat er juist onder de pannen, een dakkamer te huur was, die, volgens den verhuurder, een oud en tanig mannetje, uitstekend geschikt was om er kleederen te maken en te repareren.

In de wolken over dit aanvankelijk succes, trokken de beide mannen er dadelijk op uit en kochten bij een uitdrager een kleermakersmachine, een tafel, wat stoelen, en een pak oude kleeren.

Dat alles, met eenige potten en pannen, en wat eetgerei, benevens een paar ijzeren ledikanten werd nog dienzelfden dag naar het zolderkamertje gedragen, en reeds des middags konden de benedenburen genieten van het schorre gezang van een der kleermakers, die zich blijkbaar te buiten ging aan liefde voor de vocale kunst.

Toen zij zoo eenigen tijd gezeten hadden, zeide Raffles:

— Hier zitten wij nu, Charly, maar wij hopen slechts voor eenige uren, hoogstens voor een paar dagen, en alleen maar om een geheim te ontraadselen, dat onze belangstelling geboeid houdt. Wij weten dat wij dit hok, iedere minuut weer kunnen verlaten, om terug te keeren naar onze weelderige woning in de Regentstreet en bedenken nu eens, dat er hier in Londen alleen duizenden en nog eens duizenden menschen zitten, van zon en licht verstoken, die verplicht zijn om dit te doen! Die niet anders kunnen, omdat zij anders tot den

honger dood gedoemd zouden zijn. Die uren achtereen de naald door het stugge goed jagen, zich de vingers roodwerken, en hun oogen bederven, die op hun Goste jaar uitgeput zijn en rijp voor het graf — en dat alles voor een hongerloon, juist voldoende om niet te sterven, en niet genoeg om als mensch te kunnen leven.....

— Ik bedenk het, Edward, en ik erken dat het een vreeselijke gedachte is! Wat voor ons binnen enkele uren afgeloopen zal zijn, dat duurt voor die menschen weken, maanden, jaren! Zij leven niet als redelijke wezens, maar staan weinig hooger dan de machines, die zij den geheelen dag in beweging moeten houden.

— Dit alles zal veranderen, mijn jongen, en wel binnen zeer korten tijd, hernam Raffles op zachten toon. Aan het zwoegen van vele millicoenen, niet veel beter dan dieren, zal een einde komen, — het ligt in de natuur der dingen. Er zal geluk wezen voor allen, omdat er vrijheid voor allen zal zijn, genoeg voedsel, genoeg levensvreugde, genoeg genot. Er zullen geen werkdagen zijn van twaalf of zelfs van tien uur, maar men zal minder, in geen enkel geval meer werken dan 8 uren per dag. De huisarbeid zal door een wet afgeschaft worden, want zij is onredelijk en maakt den arbeider tot slaaf. Misschien beleven wij dit alles niet meer — maar onze nakomelingen zullen het aanschouwen, daarvan ben ik zeker. Dat troost mij een weinig!

Geruimen tijd bleven de beide vrienden zwijgend zitten, ieder in zijn eigen gedachte verdiept.

Van tijd tot tijd lieten zij de machine eens snorren als om te toonen, dat zij aan het werk waren, maar de geheele middag verliep bijna geheel met lezen en praten.

Om vijf uur ging Raffles in een naburigen winkel wat brood en vleesch en een kruik bier halen, waarmede de zoogenaamde kleermakers hun maaltijd zouden doen.

Terwijl zij zaten te eten, vroeg Charly:

— Weet je wat mij daar invalt?

— Laat eens hooren!

— Dat het zeer wel mogelijk is, dat onze dakkamer zich op gelijke hoogte bevindt met de kamer van Mathilde Bakers!

— Dat is zelfs zeer waarschijnlijk, mijn jongen! Ik denk dat de beide kamers aan elkaar grenzen — en als wij gindschen muur eens konden doorbreken, zonder dat het te merken viel, dan zouden wij al heel wat verder zijn!

— Maar de vliering?

— Ik vermoed, dat het huis hiernaast een weinig hoo-

ger is dan dit, want zooals je ziet, is hier geen vliering te bekennen — het is geloof ik een plat dak. Maar dat is waar ook, Charly — ik zou gaarne weten, of de vorige huurders van dit hok reeds lang vertrokken zijn!

— Dat is wel te vragen, Edward.

En meteen was de jonge man de deur uit.

Hij bleef omstreeks 10 minuten weg, en keerde toen terug met de volgende boodschap; de bureu zeggen, dat deze zolderkamer al minstens een maand leeg staat. Niemand wilde er aan, want het moet hier wemelen van ratten.

— Dat is een minder aangename mededeeling, Charly. Ik hoop, dat we van die knaagdieren niet lang last zullen hebben! En nu zullen we eens zien, of wij, als wij het zolderraam openen, niets kunnen waarnemen van het vlieringraam hiernaast, dat om zulk een geheimzinnige reden met een gonjezak is beschermd tegen al te nieuwsgierige blikken.

Hij trad op het tamelijk groote raam toe, en wierp een blik naar buiten.

Het huis grensde aan een tamelijk ruime binnenplaats, en aan den overkant ontwaardde men de grillig gevormde daken van de huizen aan de overzijde.

Raffles opende het raam zachtjes en leunde, met een kort eindje pijp in den mond over de vensterbank, als iemand die van het werk uitrust en een weinig vrije lucht wil inademen.

Maar hij leunde daarbij ver genoeg voorover om een blik op de achterzijde der aangrenzende huizen te kunnen werpen.

Wat er zich rechts van hem bevond boezemde hem weinig belang in, maar daarentegen was al zijn aandacht gevestigd op het raam aan zijn linkerhand, dat, als hij ver naar buiten leunde en den arm uitstreckte, bijna met zijn vingertoppen zou kunnen aanraken.

Hij twijfelde er niet aan, of dit venster behoorde tot het vertrek waar Mathilde Bakers woonde.

Juist daarboven bevond zich het kleine raam dat de vliering verlichtte en dat nauwelijks groot genoeg was, om een mensch doorgang te verleen.

Er was volstrekt niets door te zien, want de gonjezak bedekte het van binnen geheel en al.

— Dien mijnheer Dick Devine schijnt toch dingen te doen, die het daglicht geheel niet kunnen verdragen, want de huizen aan de overzijde van de binnenplaats zijn zoover af, dat er geen sprake van is, dat men daar ginds zou kunnen zien, wat er op de vliering voorvalt.

— Ten minste achter in de vliering, Edward, viel Charly hem in de rede. Je zult je echter wel herinneren, dat Mathilde Bakers mededeelde, dat zij een tafeltje voor het raam heeft zien staan, waaraan die man gezeten was, van wien zij niet goed wist, of het haar metgezel of een ander was!

— Je hebt waarachtig gelijk! Dat was mij ontschoten, Charly! Zouden zij daar nu bezig zijn, Charly?

— Overdag? Dat komt mij niet waarschijnlijk voor. Edward.

— Waarom eigenlijk niet?

— Waarom niet? herhaalde Charly aarzelend. Op die vraag kan ik je geen antwoord geven — want ik heb er in het geheel geen reden voor! Maar er is iets wat mij zegt, dat die vliering alleen des nachts bezocht wordt!

— Wie weet, heb je het wel bij het goede eind! In ieder geval krijgt Devine zijn bezoek van den geheimzinnigen vreemdeling laat in den avond en wij zullen dus nog eenigen tijd geduld moeten hebben.

De duisternis begon langzamerhand te vallen.

De beide mannen lieten echter hun raam open, en dit behoefde volstrekt geen argwaan te baren, want het was zeer warm en ook aan den overkant van de binnenplaats was bijna geen venster gesloten.

Zij verdreven zich den tijd met lezen en wat whistten, en toen de duisternis het licht geheel en al overwonnen had, en het langzamerhand stiller werd in deze drukke volksbuurt, daar de stemmen der vele kinderen zwegen, spraken de vrienden weinig meer en spanden hun gehoor tot het uiterste in.

Om half elf doofden zij de petroleumlamp, en wierpen zich in hun krakend ledikant, gekleed en wel, en geen oogenblik met de gedachten beziel, om te gaan slapen.

Integendeel, zij waren klaar wakker en al hun zenuwen waren gespannen.

De tijd verstreek en met ieder kwartier werd het stiller.

HOOFDSTUK IV.

Een onverwachte ontdekking.

Een naburige kerkklok liet op geregelde tijden haar galmende slagen hooren.

Het werd twaalf uur, en nog niets bijzonders had zich doen hooren.

In het aangrenzende huis werd geen klank vernomen.

Maar om half een vernam het scherpe oor van Raffles eensklaps eenig geritsel in de aangrenzende kamer.

Blijkbaar werd er een of ander meubel verschoven.

De tusschenmuur was zeker niet zeer dik en het was van buiten zoo stil, dat het gerucht duidelijk verneembaar was.

Voorzichtig, en zorg dragend dat zijn ledikant niet kraakte, stond Raffles op, sloop op zijn teenen naar de slaapstede van Charly en klopte hem op den schouder.

Even voorzichtig stond Charly op, en nu begaven de beide vrienden zich naar het raam, zorgdragend,

dat de oude planken van den vloer niet kraakten.

Zij waren er nauwelijks aangekomen, of in het aangrenzende huis hoorden zij het kraken van hout, als van de oude treden van een trap, die kraakten onder zware voetstappen.

Charly bukte zich naar Raffles, en zeide:

— Zij gaan zeker weer naar de vliering!

Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op.

Nu werd zeker het luik opgetild, waarvan de scharnieren piepten en dat met een doffen slag tegen den muur terecht kwam.

Toen bleef het even stil en daarop klonk er een eigenaardig gegons, als van een zwerm bijen, die op den trek zijn.....

Eenigen tijd luisterden de twee mannen aandachtig toe.

Er viel niet aan te twijfelen — het zonderling geluid kwam van de vliering in het aangrenzende huis.

Onbewegelijk stonden de twee vrienden voor het geopende raam.

Toen werd een nieuw geluid hoorbaar — boven hun hoofd werd geloopt!

Het duurde maar kort, maar zij konden zich in den aard van het geluid niet vergissen.

De schreden hielden spoedig op en daarna was er niets meer verneembaar dan het eentonig gegons, dat ruim een half uur duurde.

Het hield even onverhoedsch op als het was aangevangen.

Toen klonken weder de voetstappen op de krakende ladder — het luik werd gesloten, er werd een deur tamelijk hard dichtgeslagen — en toen was alles stil.

Raffles en Charly bleven nog eenigen tijd op dezelfde plek stil staan, maar er gebeurde niets meer.

— Merkwaaardig! was alles wat Raffles zeide, terwijl hij het hoofd schudde.

— Dat mag je wel zeggen, Edward! kwam Charly. Ik gaf er heel wat voor, als ik er ook maar het flauwste vermoeden van had wat dit alles te beteekenen heeft! Zie jij licht?

— Niet veel — dat beken ik eerlijk. Maar morgen zullen wij misschien wel wat wijzer zijn!

— Hoezoo?

— Wij zullen ons op het dak verdekt opstellen — ik ben er zeker van, dat wij daar wel iets meer zullen ontdekken!

— Zouden wij overdag niet kunnen binnen dringen in het huis hiernaast en de vliering eens onderzoeken?

— Ik herhaal, dat dit niet zonder gevaar zou zijn, want het is overdag een ware bijenkorf in deze huurkazernes, en men zou ons zeker opmerken en ons de vraag stellen, wat wij daar kwamen uitvoeren. Het is beter, het nachtelijk duister af te wachten, en ons nog maar een dag te wijden aan de edele kleedermakerskunst!

— Ik heb er niets op tegen — als wij op die manier maar achter dit geheim komen — dat waarschijnlijk niet van goedaardigen aard zal blijken te zijn!

— Dat vrees ik ook, mijn jongen! Die Devine lijkt mij niet de man te zijn, om des nachts zijn tijd te besteden aan het bewerken van een naaimachine!

De twee vrienden begaven zich nu ter ruste, na zich te hebben vergewist, dat het raam van hun armelijk

kamertje goed gesloten was, en den volgenden dag zetten zij hun werk voort.

Toen Charly dien dag omstreeks twaalf uur op straat kwam, om de noodige levensmiddelen voor de lunch in te slaan, kwam hij Dick Devine vlak voor zijn deur tegen en het kwam hem voor, alsof de kerel hem een achterdochtigen blik toewierp, toen hij hem voorbijging.

— Hij zal toch geen argwaan koesteren? mompelde de jonge man in zich zelf. Maar waarom zou hij? Onze vermomming is uitstekend, daarvan ben ik vast overtuigd en het is toch niet zoo vreemd, dat onze kamer eindelijk verhuurd is, en dat er lieden zijn ingetrokken, die minder bevreesd zijn voor de ratten dan anderen!

Hij deelde zijn ervaring aan Raffles mede, die het hoofd schudde en langzaam zeide:

— Het gezicht van dien kerel bevalt mij niet — het bevalt mij in het geheel niet! Die man voert iets in zijn schild — dat is zeker! Nu, ik hoop, dat wij het spoedig genoeg zullen weten!

Raffles' verwachting zou vervuld worden.....

Dien zelfden avond, na een dag, die eentonig en langzaam voorbij was gekropen, namen de twee vrienden bij het vallen van de duisternis hun waarnemingspost aan het geopende raam weder in.

Maar toen het geheel donker was geworden en zij geen vrees meer behoeften te koesteren, dat men hen van de overzijde zou kunnen zien, klommen zij behoedzaam uit het raam en klauterden als katten tegen het lage dak op, hetgeen des te gemakkelijker ging, daar het dak slechts flauw helde.

Zij bevonden zich nu boven hun eigen vertrek, en het dak bleek van boven geheel plat te zijn, en met grint bestrooid.

Hier en daar staken er groote schoorsteenen boven uit, en wat verderop kon men de grillige vormen der daken van de aangrenzende huizen ontdekken.

Raffles en Charly hielden zich hier niet op, waar zij ieder oogenblik gevaar konden loopen, te worden ontdekt, maar zochten een schuilplaats achter een der schoorsteenen.

Zij konden vandaar het geheele dak overzien, maar het zou geruimen tijd duren, voor zij iets verdachts zouden opmerken.

Maar eindelijk zou hun geduld toch beloond worden. Omstreeks half een in den nacht, juist toen zij de hoop hadden laten varen dat zij nog iets te hooren

zouden krijgen, en op het punt stonden, zich weder naar het zolderraam te begeven en hun ledikant op te zoeken, piepte het scharnier van een zolderluik en korten tijd daarop kraakte het grint op het dak onder zachte voetstappen.

Raffles en Charly staken voorzichtig hun hoofd om den schoorsteen, en zagen nu twee mannen langzaam over het dak loopen, die blijkbaar al hun best deden, hun schreden zooveel mogelijk te dempen.

Zij droegen eenige voorwerpen in de hand, waarvan de beide mannen den aard niet aanstonds konden waarnemen.

Zij geleken op een bundel stokken en rollen touw.

De geheimzinnige gedaanten maakten de stokken los en schenen ze ineën te schuiven op de wijze van een hengelroede.

Zij zetten deze stokken overeind, en bevestigden ze met touwen aan twee schoorsteenen die op eenigen afstand van elkander waren geplaatst.

Tusschen de beide stangen, die thans ongeveer vier meter hoog waren geworden, schenen dunne draden gespannen te worden.

Zoodra dit werk verricht was, schenen de twee mannen nog eenig werk op het dak te verrichten, dat niet duidelijk viel te onderscheiden, en daarop namen zij kalm plaats op den rand van een schoorsteen, staken een pijp op en schenen ergens op te wachten.

Raffles en Charly, die dit alles met groote aandacht hadden gevolgd, waren dus wel verplicht om hetzelfde te doen, want zij hadden toch onmogelijk kunnen oversteken, zonder door de anderen te worden gezien.

Juist toen zij zich in dit vooruitzicht geschikt hadden, ving hun oor het thans zeer zachte door den afstand gedempte eigenaardige gegons op, hetwelk hun in dit avontuur had gestort.

Het duurde omstreeks drie kwartier en toen hield het even plotseling op, als het was aangevangen.

Niet zoodra was het geluid opgehouden, of de twee geheimzinnige mannen begonnen de stangen weder los te maken en in elkaar te schuiven, en de draden op te rollen.

Zij bonden dit alles bijeen, en verdwenen even later weder over den rand van het dak.

Raffles en Charly wachtten nog een kwartier, ten einde zeker te zijn, dat zij niet zouden worden bespied en klauterden toen op hun beurt door het zolderraam naar binnen.

Raffles sloot dit zorgvuldig, hing er een deken voor, en ontstak de kleine petroleumlamp, zorg dragende, dat hij geen leven maakte.

Toen wierp hij Charly een onderzoekenden blik toe en vroeg:

— Wel, wat zeg je er wel van, mijn jongen? Begin je nu al meer licht te zien.

— Dat is te zeggen — ik begin te begrijpen, dat de zaak van grooter belang is, dan wij dachten, want die twee kerels hebben op het dak zoeven waarschijnlijk niets anders opgericht dan een ontvangstation voor draadlooze telegrafie!

— Daar valt niet aan te twijfelen, Charly!

— Maar dan vraag ik maar: met welk doel?

— Natuurlijk om andermans berichten op te vangen, wat streng gestraft wordt, zooals je weet, als het door onbevoegden geschiedt, of wel om door de lucht een of andere instructie te ontvangen. We zullen het trouwens spoedig weten!

— Op welke wijze?

— Door in ons eigen vertrek eveneens een ontvangstation neer te zetten! En het moet spoedig gebeuren, want anders komen wij misschien te laat.

— Wij hebben nog een ontvangtoestel kant en klaar staan in het geheime laboratorium, hernam Charly.

— Dat moet dan morgen aanstonds gehaald worden, en zorgvuldig verpakt hier heen gebracht! Ik moet je zeggen, dat ik nog zelden zoo nieuwsgierig ben geweest, als naar de oplossing van dit raadsel, waarbij Dick Devine zonder twijfel betrokken is.

— Veel goeds zal het wel niet zijn, meende Charly.

— Zeker niet, al was het maar alleen omdat die Devine er bij betrokken is! En laat ons nu maar naar bed gaan, want wij zullen morgen hard moeten werken, om het toestel te plaatsen.

Ofschoon het bijna twee uur was toen de vrienden zich ter ruste begaven, waren zij den volgenden morgen reeds om acht uur weer op de been.

Zij verlieten gezamenlijk het huis en op straat waren zij bijna regelrecht aangelopen tegen een viertal kerels, met donker uiterlijk, lang zwart haar, doordringende oogen in smalle bleeke gezichten.

Schijnbaar zonder acht op hen te slaan, liep Raffles door, maar toen hij nog eens omkeek, zag hij, dat de twee mannen binnentraden in het huis van Dick Devine.

Hij wendde zich tot Charly en vroeg:

— Heb je de woorden gehoord, die die menschen met elkaar wisselden?

— Neen, het was een vreemde taal!

— Ja — het was Russisch! Trouwens, al die mannen vertoonden duidelijk het echte Slavische type: breede kaken, laag voorhoofd, een olijfkleurige tint, uitspringende jukbeenderen en groote donkere oogen.

— Zouden het vrienden zijn van Devine?

— Dat zou mij tenminste niets verwonderen — en als het zoo is, dan wordt de zaak er niet onschuldiger op. Maar kom, — laat ons nu eerst maar eens zorgen, dat wij achter hun geheim kunnen komen!

Zoodra zij er gelegenheid toe hadden, riepen de beide mannen een auto aan en lieten zich tot in de buurt van de villa rijden.

Zij gingen door de kleine tuinpoort naar binnen en met de hulp van Henderson hadden zij spoedig het noodige in een ruwhouten kist gepakt om er een ontvangstation voor radiografie van te kunnen samenstellen.

Het zou wel geen ideaal toestel zijn, maar voor hun doel toch voldoende.

Daar er niet aan te denken viel de zware kist te dragen, trok Henderson de versleten uniform van een huurchauffeur aan, en daarop werd een der huurauto's uit de geheime garage gehaald, die zich onder den vloer bevond van het fraaie gebouw, hetwelk de andere auto's van Lord William Aberdeen bevatte.

De kist werd opgeladen en de twee vrienden namen in de auto plaats, die daarop snel de straat insloeg, waar de twee gewaande kleermakers hun tijdelijk verblijf hadden gekozen.

Het was of het noodlot er mee speelde, maar juist toen Raffles en Charly uitstegen en met de zware kist tusschen zich in de huisdeur binnengingen, kwamen

die vier zelfde Russen van zooveen uit het huis van Dick Devine.

Zij vestigden hun zwarte oogen even op de twee mannen met hun kist en slenterden daarop verder.

Henderson had intusschen het huis eens opgenomen en hij vroeg zich tevergeefs af, wat zijn meester en zijn trouwe vriend nu weer op touw hadden gezet.

Hij had zich echter liever zijn tong willen laten afbijten dan er naar te vragen, maar hij nam zich toch voor, als het kon een oog in het zeil te houden, want deze straat zag er allesbehalve aantrekkelijk uit, evenmin als de vier mannen met hun somber uiterlijk, die daar zooveen waren voorbijgegaan.

Raffles had Henderson met een paar korte bevelen naar huis gezonden en nu droegen de twee vrienden, niet zonder moeite de kist de trappen op, en in hun kamer, waar zij aanstonds de verschillende onderdelen begonnen uit te pakken en vervolgens op hun werktafel, die zij tot dicht bij het raam hadden geschoven, begonnen te monteeren, waarbij hun beider kennis van de telegrafie en de radiografie hun van het grootste nut was.

Nadat zij hadden geluncht, hervatten zij aanstonds den arbeid weder, en na eenige uren onafgebroken werk, was het ontvangtoestel gereed.

Den geheelen dag was het stil gebleven in het naburige huis.

Raffles en Charly dachten er echter niet aan hun woning te verlaten en het kostbare toestel in den steek te laten.

Charly haalde weder eenige levensmiddelen in huis, bereidde ze op het kleine gasteel en weder nuttigden de twee vrienden hun schralen maaltijd in dit kleine hokje.

HOOFDSTUK V.

Het complot.

De avond verliep langzaam en Charly moest zichzelf erkennen, dat hij zich zelden in zulk een toestand van spanning had bevonden.

Wel begreep hij nog volstrekt niet, wat het doel kon zijn van de mannen die deze geheime radiografische post hadden opgericht, maar toch besepte hij zeer goed, dat Raffles wellicht binnen eenige uren een geheim van groote beteekenis zou ontdekken.

Langzaam viel de duisternis.

Alles was nu gereed om de boodschap door de lucht te kunnen aftappen, die aanstonds verzonden zou worden.

Raffles had het venster weder bedekt.

In den buitenmuur was een klein gat geboord, waardoor een draad liep, eindigende in een stalen stift, die buiten het huis uitstak.

Zij vormde als het ware een bliksemafleider, die aanstonds de Herziaansche golven zou opvangen, en naar het ontvangstation overbrengen.

Maar spoedig werd het zoo warm in het vertrek, dat Raffles het raam openzette.

Als het toestel in het naburig vertrek begon te werken, kon hij het zijne ook wel in werking stellen, zonder vrees te koesteren, dat het zou worden gehoord, te eer, daar het zijne veel zwakker was.

Weer werd het bij eenen voor het zonderling gegons zich deed hooren, waarvan de aard de beide vrienden nu maar al te zeer bekend was, en dat teweeg werd gebracht door den kleinen motor van het radiografisch ontvangstation.

Zoodra het scherpe oor van Raffles het brommend geluid opving, bracht hij zijn eigen toestel in beweging.

Hij had voor de tafel plaats genomen, terwijl Charly met gespannen aandacht er bij zat.

Hij had zich eveneens een telefoonhelm op het hoofd geplaatst, om tegelijkertijd met Raffles te kunnen meeluisteren.

En naar mate hij luisterde nam zijn gelaat een ver-

schrikte uitdrukking aan.

Raffles zat intusschen onbewegelijk, met de linkerhand het toestel bedienend, en met de rechter vlug de teekens overbrengend in leesbaar Engelsch.

Toen werd er geseind: „Toestel defect — wacht een kwartier!”

De beide vrienden ontdeden zich van de helm, en staarden elkander eenigen tijd zwijgend aan.

Toen begon Charly op doffen toon:

— Dat was het dus! Een aanslag op het welzijn van den Staat!

— Ja, Charly — niets meer of minder! Bolsjewiki, die een opstand in Ierland aan het verwekken zijn, met de hulp der Duitschers! Het plan schijnt al ver gevorderd te zijn!

— Heb je het daar op je papiertje staan?

— Alles, voor zoover het tot dusverre geseind is! Maar de hoofdzak moet nog komen! Het schijnt dat er Duitse krijgsgevangenen zijn omgetrocht in de kampen, die het Bolsjewisme hier te lande moeten verspreiden, maar meer in het bijzonder in Ierland — en ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, welk een gunstigen voedingsbodem de Bolsjewistische theorieën bij de Sin Feiners vinden.

— Maar dan verkeert ons land in groot gevaar, en dan moeten de autoriteiten onmiddellijk gewaarschuwd worden! riep Charly ontsteld uit.

— Dat spreekt vanzelf, mijn jongen, maar ik moet eerst het slot van de boodschap hebben! Wij moeten weten welke kampen bedoeld zijn, en zoo mogelijk de namen hebben van de raddraaiers!

— Wij moesten maar beginnen met Dick Devine!

— Maak je maar niet ongerust, dien zullen we wel krijgen!

— En zijn arme vrouw! Weet je wel, dat wij die gisterenavond hadden moeten bezoeken? Dat hebben wij geheel en al vergeten!

— Niet geheel en al, mijn jongen — ik heb haar een

briefje laten bezorgen, terwijl je juist uit was om je inkoop te doen! Zij is natuurlijk volmaakt onschuldig aan de plannen die haar man op touw heeft gezet.

— Maar dan waren die vier kerels, die wij twee malen zijn voorbijgegaan, zeker Bolsjewiki! zeide Charly op zachten toon.

— Daar valt niet aan te twijfelen, hernam Raffles op ernstigen toon. En die Devine is ongetwijfeld een hunner discipelen.

— Zullen wij de politie niet waarschuwen?

— Natuurlijk, Charly, maar heb toch nog even geduld! Het is van veel meer waarde als wij er aanstonds de namen van de voornaamste samenzweersers bij kunnen opgeven, en hun definitieve plannen aan het licht kunnen brengen! Die zullen aanstonds wel geseind worden, en dan zullen wij onmiddellijk handelend optreden.

Juist begon het zachte gegons weder in het naastgelegen huis, en dadelijk bracht Raffles zijn eigen toestel weder in werking, en zette den luisterhelm weder op.

Maar nauwelijks had hij het potlood op het papier gezet, of door het raam drong een verblindend witte lichtbundel naar binnen, die de beide mannen en het radiograafisch ontvangtoestel daghelder verlichtte.

Het was den beiden mannen onmogelijk in het felle licht te zien, en de plaats van zijn oorsprong te bepalen, maar het was duidelijk, dat die zich aan de overzijde van de binnenplaats moest bevinden.

Het duurde slechts zeer kort, nauwelijks eenige seconden, maar Raffles en Charly begrepen aanstonds dat de Bolsjewiki achterdocht hadden gekoesterd, en dat een hunner spionnen, verdekt opgesteld in een huis aan de overzijde, hun toeleg had ontdekt!

— Er is niets aan te doen, Charly — wij zullen aanstonds moeten vluchten, riep Raffles uit, nog half verblind door het stekende witte licht, dat hem zoo plotseling in de oogen geschenen had.

— Je hebt gelijk — wij weten nu althans wat, en wij moeten aanstonds dien schelm van een Devine laten arresteren.

Raffles nam het papiertje op, waarop hij zijn aantekeningen geschreven had, en de beide mannen haasten zich naar de deur.

Raffles greep den knop, en wilde hem omdraaien — de deur was gesloten!

Een kreet van woede ontsnapte den Grooten Onbekende.

Hij begreep nu, dat hij met zeer sluwe tegenstanders te doen had, wier argwaan hij had gaande gemaakt, misschien wel door het binnenbrengen van de groote kist, de komst van een huurauto, wat zeker iets ongewoons was voor twee arme kleermakertjes, en andere zaken.

Hoe dan ook, een der Bolsjewiki had zich waarschijnlijk laten insluiten in dit huis en de deur van buiten weten te verzekeren.

— Dan moeten wij de deur inslaan, Edward, riep Charly uit, die begreep, dat thans iedere seconde kostbaar was.

— Alleen als het niet anders kan, want daardoor halen wij het heele huis bij elkaar, en men zal ons vragen wat ons bezielt! Het is beter dat wij door het raam trachten te vluchten!

De twee mannen snelden naar het openstaande raam en wilden in de goot klimmen, maar zij keken in twee glimmende revolverloopen, die om den hoek van het raam gluurden.

— Vervloekt! Het schijnt ernst te worden! riep Raffles uit. Dan moet de deur er maar aan gelooven, Charly.

De twee mannen ijlden weder terug — maar zij hadden de deur nog niet bereikt, of deze vloog open, en op den drempel verschenen drie mannen, met de revolver in de opgeheven vuist.

Raffles herkende hen aanstonds — het waren drie van de vier Russen, welke hij dien dag reeds twee keeren had gezien.

— Steek uwe handen op! beval een hunner op zachten maar dreigenden toon, en in vrij goed Engelsch. Als gij ook maar een beweging maakt, zou het slecht met u vergaan, want wij kennen geen medelijden — het gaat om een groote zaak!

— Het gaat om een zaak van verraad, het gaat om den ondergang van een geheel land! riep Raffles toornig uit.

— Dat hebt gij niet te beoordeelen, mijnheer — wie gij ook zijn moogt! hernam de Bolsjewik koel. Ik weet niet, wat gij zooeven ontdekt hebt, maar voorloopig zijt gij onze gevangenen!

Hij wendde zich tot de beide mannen die hem gevolgd waren, en beval op korten toon in het Russisch:

— Doorzoekt hen beiden en neemt hen hun wapens af, indien zij die bij zich mochten dragen.

Door het raam waren nog twee mannen naar binnen gesprongen, die Raffles nog nooit gezien had, en ten slotte kwam ook de vierde Bolsjewik van dien kant het vertrek binnen, zoodat het waanzin geweest zou zijn, een poging te doen, om zich tegen deze overmacht te verzetten.

De twee mannen werden grondig onderzocht en alles werd hun afgenomen, wat zij bij zich droegen.

Het was wel niet veel — een kleine revolver, een bosje loopers, een roode zakdoek, wat klein geld, een pijp en een beetje tabak — maar helaas ook het papiertje met aantekeningen, die daar door Raffles waren opgeschreven!

De man die zoeven gesproken had, zwaaide het papiertje tusschen zijn vingers heen en weer, terwijl hij Raffles eenigen tijd zwijgend en met een doordringenden blik aanzag.

Toen gleden zijn blikken naar het toestel voor het raam.

— Zoo, zoo! zeide hij kortaf. Wij hadden dus gelijk met u te wantrouwen! Gij hebt dus geluisterd? Gij weet wat hier boven vannacht geschied is?

— Gij denkt toch niet met een gek te doen te hebben? vroeg Raffles spottend. Gij hebt het papiertje in uw hand — de gevolgtrekking moet gij zelf maar maken.

De Bolsjewik wierp Raffles een duisteren blik toe, die weinig goeds voorspelde.

— Ik vrees, dat ge door die bekentenis uw eigen vonnis hebt geveld! zeide hij op koelen toon. Gij zult wel begrijpen, dat wij u onmogelijk op vrije voeten kunnen laten, want gij zoudt natuurlijk niet nalaten aanstonds de politie op de hoogte te brengen — of heb ik verkeerd geraden?

— Integendeel, mijn waarde, gij hebt den spijker juist op den kop geslagen, antwoordde Raffles kalm.

De Bolsjewik deed een stap naar Raffles toe, en een oogenblik scheen het alsof hij zich op hem wilde werpen. Hij wist zich echter te beheerschen, en zeide op doffen toon:

— Ik dank u, dat gij zoo eerlijk zijt — al zoudt gij zelf daardoor uw doodvonnis teekenen! Wij weten nu althans wat wij aan elkander hebben! Ik twijfel of gij wel goed beseft, wat dit uur voor ons beteekent! Ik be-

hoef u zeker niet te vragen, of gij onze beginselen zijt toegedaan?

— Ik verafschuw ze uit den grond van mijn hart! antwoordde Raffles op vasten toon.

De Bolsjewik haalde verachtelijk de schouders op.

— Ik had niet anders verwacht! zeide hij. Welnu, of gij wilt of niet, of gij het goedkeurt of niet, wij Bolsjewiki zullen onze beginselen ook hier invoeren, en binnenkort zal ook in uw land de fakkel van het oproer laaien! Wij zullen zonder erbarmen zijn — en wat gij hier zult aanschouwen, daarbij vergeleken zal hetgeen er in Rusland voorviel kinderspel zijn! Te vuur en te zwaard zullen wij de vervloekte bourgeoisie uitroeien!

— Ik heb u dus niet te hoog getaxeerd, zeide Raffles verachtelijk.

— Uw oordeel laat ons koud, maar het is ons belang, dat gij ons niet in de wielen rijdt, en geen plan in duigen doet vallen, hetwelk wij met groote moeite tot stand hebben gebracht. Gij moet wel weten, dat het voor ons volkomen onverschillig is, of wij een of meer slachtoffers maken! Uw dood zal voor ons niet meer beteekenen dan die van een vliegje, als gij ons in den weg zoudt durven treden! Gij begrijpt de beteekenis van mijn woorden toch zeker wel?

Raffles knikte en zeide:

— Gij spreekt duidelijk genoeg. Ik wilde dat gij niet zooveel tijd zoudt vermorsen en ons zeggen, wat gij van plan zijt!

— Dat kunt gij aanstonds vernemen! Gij zweert hier, dat gij niets zult verraden van wat gij zoeven hebt vernomen, en stemt er in toe nog een week onder ons toezicht te blijven, dat wil zeggen, totdat wij onze plannen ten uitvoer hebben gebracht. Als gij weigert, dan zullen wij u naar onze hoofdman geleiden, maar ik kan u wel bij voorbaat zeggen, dat u dan de kogel wacht.

Een oogenblik was het doodstil in het kleine vertrek, toen klonk de heldere, duidelijke stem van Raffles die zeide:

— Gij kunt mijn geen schrik aanjagen, ik ken mijn plicht. Ik zal niet dulden, dat mijn land in een zee van bloed ten onder gaat, om een utopie, om een fantasie, die niet voor verwezenlijking vatbaar is.

— Dan is uw lot bezegeld! zeide de Bolsjewik kortaf. Boeit hem mannen, en voert hem weg.

Gedurende al dien tijd hadden de anderen om Raff-

las en Charly heengeschaard gestaan, nog altijd met opgeheven revolver.

Nu de beide mannen ontwapend waren, begrepen zij volkomen dat iedere poging zich te verzetten, tot mislukking gedoemd zou zijn, en dat zij waarschijnlijk op slag zouden worden neergeschoten, bij de minste poging om zich te verzetten.

Wellicht zouden de omstandigheden later gunstiger zijn.

Zij hadden elkander een snellen blik toegeworpen, waarin zij hun geheele ziel legden.

Zij werden stevig gebonden en het bleek hun alras, dat de Bolsjewiki waarschijnlijk vaak iets dergelijks hadden ondernomen, want het werk werd vlug en goed gedaan.

Een oogenblik dacht Raffles er aan, het geheele

huis bij elkaar te schreeuwen, maar aanstonds liet hij dit plan weer varen.

Na den eersten kreet zou men hem een kogel in het hart schieten en de Bolsjewiki zouden de vlucht nemen, door uit het venster raam te klimmen en door het kleine raam van de vliering weder naar binnen te gaan, voor dat iemand het zou kunnen beletten.

Het beste was dus een betere gelegenheid af te wachten.

Hij hoopte vurig, dat men Charly niet van hem zou verwijderen, en in dat opzicht zou er ook aan zijn verlangen worden voldaan.

De Bolsjewiki waren voornemens hen beiden tegelijkertijd naar de andere wereld te zenden, nu zij een deel van hunne geheimen hadden doorgrond.

HOOFDSTUK VI.

Voor de rechtbank der bolsjewiki.

De beide vrienden werden gedwongen het vertrek door het raam te verlaten, en daarbij moesten ze door hun vijanden geholpen worden, daar zij alleen hun beenen tot hun dienst hadden.

Zij werden door het kleine raam van de vliering naar binnen getrokken en vervolgens langs de ladder in het vertrek gebracht, waar Dick Devine zijn verblijf hield.

Daar brandde een kleine petroleum lamp die het kamertje slechts zwak verlichtte.

Het was echter licht genoeg om te kunnen zien, dat er zich een zestal mannen in het vertrek bevonden, die waarschijnlijk reeds waren ingelicht omtrent hetgeen er zoeven was voorgevallen, want zij stonden zwijgend en met over elkaar geslagen armen in een hoek, en wierpen den beiden gevangenen blikken vol haat toe.

Misschien hoopten de beide vrienden wel, dat zij uit het huis gebracht zouden worden, teneinde naar een andere plaats te worden overgebracht, maar daarin vergisten zij zich.

Met een licht gekraak opende zich een kleine, verborgen deur in een der wanden van het vertrek, en de

twee mannen werden in een smalle, duistere gang geduwd, waar twee menschen elkander ternauwernood hadden kunnen passeeren.

De gang was zeer kort, en nadat een tweede deur was geopend, bevonden Raffles en Charly zich op een grooten zolder.

Zij begrepen onmiddellijk, dat de deuren, welke zij zoeven waren doorgestaan, zeer waarschijnlijk door de Bolsjewiki waren aangebracht, en moesten dienen om hun een veiligen aftocht te waarborgen, in geval zij door de politie werden overvallen.

Maar deze korte verbindingsgang bleek nog een ander doel te hebben.

Wel was de zolder slechts flauw verlicht door het schijnsel, dat door het zolderraam naar binnen drong, maar toch konden Raffles en Charly zien, dat hij bestemd was om de voorraden van de Bolsjewiki te bevatten, die tot geen prijs onder de oogen van de politie mochten komen.

Men kon den aard dier voorwerpen slechts raden, maar het mocht wel zeker heeten, dat zich daar kisten met geweren, patronen, handgranaten en bommen be-

vonden, die slechts wachtten op de gelegenheid, om in de handen der Russische revolutionairen en hunne Engelsche navolgers en discipelen tot moordwerktuig te worden, ter bestrijding van vreedzame burgers.

Zij hadden echter weinig tijd om dit op te merken want hunne cipieren voerden hen vlug over den grooten zolder naar een trap, die zij snel begonnen af te dalen.

Het huis was zeker een pakhuis, dat onder den een af anderen valschen naam en onder een valsch voorgeven was gehuurd om als stapelplaats te dienen voor de legervoorraden der Bolsjewiki.

Het groepje hield stil voor een deur onder welker reet een zwak lichtschijnsel naar buiten drong.

Een der Russen klopte op bijzondere wijze op de deur en aanstonds riep een mannenstem van binnen:

— Alles afgeloopen? Noem het wachtwoord!

— Door dood tot leven!

— Goed — ik zal openen!

Er werden zware schreden hoorbaar, en daarop werd een zware knip teruggeschoven en de deur werd op een kier geopend.

Er werd een hoofd zichtbaar, dat echter snel werd teruggetrokken, toen de eigenaar daarvan bemerkte, dat er zich vreemdelingen onder de mannen bevonden, die hem zoeven het wachtwoord genoemd hadden.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij op barschen toon. Gij weet wel, dat ik geen nieuwelingen wil zien, of ik moet eerst gewaarschuwd worden! Wie zijn die nieuwe broeders?

Een der Russen, de man die Engelsch sprak, liet een kort en scherp lachje hooren.

— Het zijn wel nieuwelingen, Knud Jorgensen, maar het zijn geen broeders!

— Wat is dat? riep de man in de kamer op woesten toon uit, terwijl hij de deur wagenwijd openwierp.

— Breng die vogels eens aanstonds binnen, dat ik hen nader beschouw! Hebt gij spionnen gevangen gemaakt?

— Het is zooals gij zegt, broeder. liet nu de stem van Dick Devine zich hooren, die zich op den voorgrond had weten te dringen. Wij hebben de schelmen gevangen, toen zij bezig waren onze leedschappen op te vangen!

Raffles en Charly werden naar voren geduwd, en zagen nu dat zij zich bevonden in een tamelijk helder verlicht vertrek, dat zoo goed als het ging was ingericht tot een soort kantoor.

Twee kleine cafétafels tegen elkaar geschoven, moesten een schrijftafel voorstellen, die beladen was met stapels brochures, brieven en dagbladen in verscheidene talen, en waarop zich ook een telefoontoestel bevond, dat daar zeer waarschijnlijk niet was neergezet door de Gemeente-telefoon!

Aan de kale houten wanden hingen een scheurkalender, een met inkt geschreven naamregister met adressen er achter en voorts twee zeer groote foto's, blijkbaar uit een tijdschrift geknipt, die Lenin en Trotsky voorstelden.

Een paar matten stoeien voltooide dit schamele ameublement, maar Raffles en Charly hadden toch aanstonds begrepen, dat in dit povere hokje de plannen werden uitbroeid, om het vuur van den broedermoord ook in Engeland te doen uitlaaien.

Raffles keek den man eens aan, die zoeven met den naam van Knud Jorgensen was aangesproken en hij herkende hem onmiddellijk, ofschoon hij zijn zwarten ringbaard en ook zijn knevel had laten afscheren.

Knud Jorgensen was de Deen, wiens naam eenige maanden geleden gemengd was in een duistere zaak, die nog niet volkomen was opgehelderd, maar die het leven van Denemarken's koning had gegolden.

De grond was Jorgensen in zijn vaderland te heet onder de voeten geworden en hij was buitenslands gewezen, niemand wist waarheen.

En nu zat hij hier, in de hoofdstad van Engeland, en broedde opnieuw de wraakplannen tegen de Maatschappij die hij verafschuwde en door moord en doodslag meende te kunnen verbeteren!

Knud Jorgensen was een man van reusachtigen lichaamsbouw met een nek als een stier, breede kaken en ver van elkaar geplaatste oogen van een zonderlinge, lichtblauwe kleur, die als van porcelein schenen, maar die plotseling een woeste uitdrukking konden krijgen als zijn toorn was gaande gemaakt.

Hij stond nu wijdbeens midden in het vertrek, en nam de beide gevangenen op met de armen over de borst gekruist.

Toen bromde hij tusschen de tanden, terwijl er een onheilspellend licht in zijn oogen kwam en in uitstekend Engelsch zei hij:

— Vertel mij hoe het gegaan is!

Verscheidene Russen wilden tegelijk beginnen te spreken, maar een vuistslag van Knud Jorgensen, die hier blijkbaar de rol van aanvoerder vervulde, op het

blad van de schrijftafel deed hen verschrikt zwijgen.

— Een tegelijk! riep Jorgensen kortaf. Voert gij het woord, Devine!

Dick Devine haastte zich het gebeurde zoo kort en duidelijk mogelijk mede te deelen.

Terwijl hij het woord voerde liepen er herhaaldelijk korte rillingen over het breede gelaat van den Deenschen Bolsjewik, en van tijd tot tijd liet hij een brommend geluid hooren, dat weinig goeds voorspelde.

Toen Devine zijn verhaal geëindigd had deed Jorgensen een stap naar voren, Raffles en Charly beurtelings doorborend aankijkend, en vroeg toen, terwijl hij zich tot eerstgenoemde wendde:

— Erkent gij dit?

— Het zou moeilijk te loochenen zijn, Knud Jorgensen! antwoordde Raffles op spottenden toon.

— Zoo is dus ons vermoeden bewaarheid, en gij hebt er verstandig aan gedaan, Michael Kanedine, een onzer spionnen aan de overzijde van de binnenplaats in hinderlaag te leggen. Ik moet echter erkennen, dat ik dit niet verwacht zou hebben!

Dit laatste was gericht tot den Rus, die de Engelsche taal goed machtig was, en die de beide gevangenen tot dusverre had aangesproken.

Daarop wendde Jorgensen zich weder tot Raffles en hernam:

— Toen gij uw toestel voor het raam hebt neergezet, verwachtet gij toen te vernemen, wat gij thans vernomen hebt?

— Neen, Knud Jorgensen. Ik moet u dan ook zeggen, dat het mij zeer verbaasde.

— Veronderstel eens, dat wij u niet op heeterdaad betrappt hadden — wat zoudt gij dan gedaan hebben?

— Regelrecht naar de politie loopen, en daar de geheele zaak haarfijn vertellen! antwoordde Raffles, zender dat er een spier van zijn gelaat vertrok.

— Ik stel uw eerlijkheid op prijs! kwam Jorgensen met een kort lachje. Zij zal u echter, vrees ik, van weinig dienst zijn. Ik behoef natuurlijk niet te vragen of gij werkelijk kleermaker zijt?

— Doe het niet — het zou een domme vraag zijn.

— Gij zijt dus politieespionnen?

— Ook dat niet.

Knud Jorgensen fronste de wenkbrauwen.

— Gij moet wel weten, dat gij er verkeerd aan doet, den spot met mij te drijven, gromde hij, dat voegt niet aan personen, die wellicht nog kort te leven hebben.

Gij wilt mij toch zeker niet wijsmaken, dat gij dit alles voor uw vermaak gedaan hebt?

— In zekeren zin is dat toch werkelijk zoo! antwoordde Raffles kalm.

— Hoe is uw naam?

— Het zou geen nut hebben, u dien te noemen.

— En is uw metgezel even stilzwijgend als gij zijt?

— Daar kunt gij op rekenen, merkte Charly op.

Jorgensen haalde de schouders op.

— Nu, het komt er ook feitelijk weinig op aan; als gij incognito wilt sterven, dan moet gij dat zelf weten — want ik vrees wel dat dat uw lot zal zijn, nu gij zelf verklaard hebt, dat gij in geen geval zoudt zwijgen.

— Maar hebt gij dat dan ook maar een enkel oogenblik kunnen vermoeden? riep Raffles toornig uit. Denkt gij, dat een Engelschman, die zijn land liefheeft, u kalm uw gang zou laten gaan, u zou toestaan om hier honger en ellende, dood en verderf, moord en brandstichting te brengen? Gij zijt gek, Knud Jorgensen! Men laat ook een tijger, die uit zijn kooi is losgebroken, niet vrij rondloopen, maar maakt jacht op het wilde dier, totdat men het weder gevangen en onschadelijk heeft gemaakt.

Jorgensen wierp den man, die in het gezicht van den dood zoo bout gesproken had, een duisteren blik toe, en hernam:

— Gij durft veel zeggen! Misschien twijfelt gij er nog aan, dat wij zeer machtig zijn, dat wij zullen overwinnen, en dat wij voor geen enkel middel terugdeinzen, om onze plannen te verwezenlijken, die de menscheit moeten bevrijden!

— Bevrijden? herhaalde Raffles op hartstochteliijken toon, terwijl zijn oogen vonken schoten van verontwaardiging. Zeg liever, dat gij haar tot slavernij doemt! Tot slavernij van bloed en geweld! Als gij wist, wie ik was, zoudt gij kunnen weten, dat ook ik de maatschappelijke instellingen bestrijd, dat ook ik een diepen afkeer gevoel voor de grooten der aarde, die als vampiers het bloed uitzuigen van hen, die te zwak zijn om zich te verdedigen en die met hun zweet de weelde der rijken moeten opbrengen. Maar genoeg hiervan! Met u voer ik geen twistgesprek over deze dingen. Ik ken u en uws gelijken, gij zijt niet te overtuigen, gij ziet alles door een rooden nevel!

— Welnu, gij hebt gelijk! riep Knud Jorgensen woest uit. Wij zullen dooden, wij willen vernietigen! Wij

willen het staal van onze bijl onmiddellijk leggen aan den wortel van den boom der maatschappij, die door en door verrot is en die met het jaar ellendiger vruchten afwerpt. Ja, wij predigen de wereld-revolutie. Wij willen alles verdelgen, en als wij zelf moeten sneven — welnu, dan zij het zoo, want steeds is het bloed der martelaren het zaad der kerk geweest.

Jorgensen had deze laatste woorden met een harts-tocht uitgesproken, die zijn geheele lichaam deed trillen en de porseleinen glans was nu geheel uit zijn oogen verdwenen, die hard leken als staal.

Raffles zweeg; en ook Charly sprak geen woord.

Hier waren twee levensopvattingen aan het woord geweest, die lijnrecht tegen elkaar indruischten, en waarvan de een de Vernietiging, de ander de Opbouw predikte, en nooit zou de kloof gedempt worden, die hen scheedde.

Een oogenblik was het stil in het schamel vertrek.

Toen hernam Jorgensen met geheel veranderde stem:

— Het spreekt vanzelf, dat wij niet kunnen toelaten, dat gij onze plannen in de war stuurt. Ik zal u echter toonen, dat wij toch niet de bloedhonden zijn, voor wie gij ons schijnt te houden, zooals men het zegt van — die daar!

Hij wees op de portretten der beide Russische Bolsjewiki-leiders, en vervolgde toen:

— Menig ander zou u in mijn plaats eenvoudig hebben neergeschoten, en uw lijken hebben weggemoffeld in den kelder, waarin zich een luik bevindt, vlak boven een onderaardschen smallen zijstroom van de Theems! Ik wil echter goedertieren zijn. Gij zult in 't leven blijven — want ik wil nu eens, dat ge onze zegepraal, die gij hebt willen verhinderen, met eigen oogen zult aanschouwen. Ja, een edeler wraak kan ik mij niet denken. Gij zult dus in dit huis opgesloten blijven en goed bewaakt, dat verzeker ik u! Over vier dagen zijn onze plannen verwezenlijkt! Ierland zal tegen zijn onderdrukkers in opstand zijn gekomen, de algemeene werkstaking zal zijn afgekondigd. En van het slagveld terugkeerende troepen zullen met pak en zak naar ons zijn overgelopen — en koning George zal zijn afgetreden, als hem tenminste geen erger lot wacht — dat van Tsaar Nicolaas! Wij zijn er op ingericht, om lastige potkijkers tijdelijk of voorgoed onschadelijk te maken — en gij behoeft geen oogenblik aan ontsnapping te denken! Niemand kan weten, dat gij hier zijt, en niemand zal er aan denken u hier te zoeken, want men denkt dat dit pakhuis alleen bewoond wordt door een nachtwaker. En dank den hemel, gij beiden, dat het mijn wensch is, dat gij onze overwinning zult beleven — anders zoudt ge reeds nu uw nieuwsgierigheid met den dood hebben geboet.

HOOFDSTUK VII.

Gevangen.

Raffles en Charly bleven nog steeds zwijgen en op hun gelaat was volstrekt niet te zien, of zij deze lankmoedigheid van den Deenschen Bolsjewik op prijs stelden of niet.

Als Jorgensen soms een uitbarsting van dankbaarheid verwacht mocht hebben, dan zou hij zeer bedrogen uitkomen, want de gewaande kleermakers bleven onbewegelijk op dezelfde plaats staan en spraken geen woord.

De Deen gaf op zachten toon eenige bevelen aan Dick Devine en Michael Kanedine, en daarop werden

de beide gevangenen, nog altijd stevig geboeid, naar een aangrenzende vertrek gebracht, eveneens een vrij groote zolderruimte die over dag verlicht werd door een klein venster.

Er lagen eenige matrassen op den vloer, en die vormden dan ook het eenige ameublement.

Blijkbaar werd deze zolder als slaapvertrek gebruikt door Bolsjewiki die zich eenigen tijd schuil moesten houden en die hier in het hoofdkwartier een onderkomen hadden gevonden.

Twee der matrassen werden in een hoek neergelegd

en daar konden Raffles en Charly hun leden uitstrekken, nadat de touwen om hun armen los waren gemaakt.

Zij zouden echter niet alleen blijven, want aan de andere zijde van het vertrek namen twee gewapende Bolsjewiki plaats, die, zooals hun later zou blijken, om de drie uren werden afgelost.

Den eersten nacht merkten zij daar echter volstrekt niets van, want zij bedachten zich geen oogenblik, maar schikten zich, daar zij zich met hun gebonden beenen tegenover de zwaargewapende Russen in de minderheid wisten, in het onvermijdelijke, vleiden zich op den matras neer en sliepen vijf minuten later zoo gerust, alsof zij zich in hun weelderige bedden in de villa aan de Regentstreet bevonden.

Zij werden den volgenden dag omstreeks 8 uur gewekt door het kraken van de vloerplanken onder zware laarzen.

De beide vrienden waren aanstonds klaar wakker en keken om zich heen.

Het vertrek was nu tamelijk helder verlicht, door het schijnsel dat door het kleine raam naar binnen drong.

Een der Bolsjewiki zat met een revolver in de vuist bij de deur, terwijl de andere met een blikken presenteerblad, waarschijnlijk uit een of andere kroeg geleend, naar de beide gevangenen toekwam, op welk blad zich twee dampende koppen koffie en wat brood en kaas bevonden.

Raffles en Charly gingen overeind zitten, rekten zich eens uit, wreven den slaap uit hun oogen en strekten daarop aanstonds de hand uit naar het schrale ontbijt dat hen werd gebracht.

— Het is Bolsjewistische koffie, zeide Charly spottend, maar ik kan er niets aan doen — ik heb er trek in!

— Die woorden zijn mij uit het hart gegrepen, Charly, kwam Raffles, terwijl hij vol behagen hapte in het brood. Tot mijn spijt is ons souper er gisteravond bij in geschoten en ik kan niet ontkennen, dat ik een wolvenhonger heb. De kaas is werkelijk uitmuntend en ik zou wel eens willen weten hoe de heeren aan zoo'n groote hoeveelheid komen, daar zij, als ik mij niet vergis, nog steeds gedistribueerd wordt.

— Het Bolsjewisme schijnt dus ook zijn goede zijde te hebben, zeide Charly wijsgeerig, en met een vollen mond. De kaas is werkelijk voortreffelijk, zooals alleen gestolen kaas kan zijn.

De Rus had grinnekend toegekeken en blijkbaar weinig verstaan van deze samenspraak.

Raffles was een scherp opmerker, en hij had aan de gelaatsuitdrukking van zijn cipier spoedig genoeg gezien, dat de man geen Engelsch verstond.

Maar hoe zou het nu staan met zijn metgezel bij de deur?

Raffles besloot het aanstonds te onderzoeken.

Hij riep den man van zijn plaats af toe:

— De koffie is op, vriend, zouden wij nog niet een kopje kunnen krijgen?

Er volgde geen antwoord.

De man keek hem alleen met een dommen grijnslach op zijn breed gelaat aan.

Raffles herhaalde de vraag in het Russisch en onmiddellijk kwam er antwoord.

— Gij kunt aanstonds nog zooveel koffie krijgen als gij wilt, heeren! Het schijnt dat gij Russisch spreekt?

— Een weinig, vriend!

— Dan zou ik u raden wat meer over het Bolsjewisme te lezen! Dan zoudt ge wel anders over onzen Lenin en over onzen Trotzky oordeelen!

Raffles haalde de schouders op.

— Dat geloof ik haast niet, vriend!

Daarop wendde hij zich tot Charly en zeide:

— Het is een voordeel dat die kerels geen Engelsch verstaan. Trouwens wij hadden ons wel kunnen behelpen met onze geheime taal, tenminste wanneer ons dat niet verboden werd. Wij kunnen nu althans met elkander spreken, zonder dat zij weten wat wij zeggen.

— Dat is een groot geluk, Edward en wij moesten er maar zooveel mogelijk gebruik van maken! Ik heb nog niet eens geïnformeerd of je een goede nachtrust hebt gehad.

— Voortreffelijk, Charly, en jij?

— Ik heb den geheelen nacht als een roos geslapen!

De jonge man wierp een blik om zich heen en vervolgde:

— Die zolder schijnt te grenzen aan de bewaarplaats van de ammunitie der Bolsjewiki!

— Neen! dat is onmogelijk want wij zijn daarna een trap afgedaald!

— Dat is waar, dat had ik vergeten! Dan zijn we misschien juist onder de opslagplaats!

— Best mogelijk, en ik kan niet zeggen, dat die aanwezigheid mij bepaald genoeg doet! Die heeren Bolsjewiki gaan tamelijk onverschillig om met hun bommen

en dynamiet en ik ben er van overtuigd, dat er van dat goedje boven onze hoofden meer dan voldoende ligt, om er niet alleen dit huis, maar de geheele straat mee op te blazen!

— Maar Edward — dan zouden wij er goed aan doen, zoo spoedig mogelijk te vertrekken!

— Een uitmuntende opmerking, waarvan het alleen maar jammer is, dat ze niet aanstonds kan worden verwezenlijkt. Zie jij bijvoorbeeld kans om met die gebonden voeten, zonder dat de bewakers het merken, van dezen zolder af te komen?

— Overdag zal het zeker moeilijk genoeg gaan!

— 's Nachts soms niet? Zij hebben het licht niet uitgedaan, en ik verzeker je dat wij er niet op mogen rekenen dat zij in slaap vallen! De haat houdt hen wakker.

— Maar wij moeten hier weg, Edward! Wij moeten de politie, wij moeten de Regeering waarschuwen! Er wordt hier iets vreeslijks beraamd en wij mogen dit niet gedoogen!

— Dat weet ik even goed als jij, mijn jongen, hernam Raffles ernstig. En ik houd mijn geest reeds bezig met de mogelijkheden om hier weg te komen! Als er maar één bewaker was, zou het zeker niet zoo moeilijk zijn. Wij zouden hem bij ons kunnen roepen met een of ander voorwendsel en hem overvallen voor hij gebruik had kunnen maken van zijn revolver. Maar nu zij met hun beiden zijn, zal dat onmogelijk gaan!

— Hebben wij in het geheel geen bedwelmende middelen bij ons?

— Ik heb ze, — in den vorm van een paar sigaretten, maar zij hebben ons immers alles afgenomen!

— Maar tracht dan weer in het bezit van die sigaretten te komen! riep Charly uit.

— Het is in ieder geval te probeeren!

Raffles wendde zich weder tot een der bewakers, die met een tamelijk achterdochtig gezicht had toegeluis- terd en zeide in het Russisch:

— Ik heb grooten lust om een sigaret te rooken! Zoudt ge mij mijn koker niet willen teruggeven?

De bewaker liet een kort lachje hooren en vroeg toen terug:

— Denkt gij met kinderen te doen te hebben? Gij zijt een gevaarlijk heerschap! Een onzer heeft van uw sigaretten gerookt — en hij slaapt nog!

Dit was ongetwijfeld een omstandigheid waarop hij niet gerekend had!

Raffles glimlachte flauwtjes en hernam, terwijl hij zich weder van zijn moedertaal bediende:

— Die sigaretten bleken dus een tweesnijdend zwaard te zijn geweest, waarmede wij onszelven gewond hebben. Je ziet dat wij dit middel hebben moeten laten varen, mijn jongen.

Charly beet zich op de lippen.

Hij liet alle middelen om te ontsnappen aan zijn vaardigen geest voorbij gaan, maar tenslotte moest hij wel tot de erkenning komen, dat het zeer moeilijk zou gaan, van dezen zolder weg te komen.

Er viel niet aan te denken de beide bewakers te overvallen, want zij zouden de beide gevangenen zeker niet toestaan een stap naderbij te komen.

Het was alsof de Russen raadden wat er in hun gevangenen omging, want een hunner zeide grinnikend:

— Als gij soms op middelen mocht zinnen om hier weg te komen, dan kunt gij u die moeite gerust besparen! Ik behoef er geen geheim van te maken, dat wij strenge bevelen hebben gekregen om aanstonds van onze wapens gebruik te maken bij het minste verdachte teeken, en ik kan dus niets anders doen dan u daarvoor te waarschuwen. Des nachts wordt deze zolder helder verlicht, en wie onzer slapend zou worden aangetroffen door den chef — die zou zijn laatste gebed wel kunnen doen! Ik weet niet of het u bekend is, maar er heerscht onder ons een ijzeren tucht!

Raffles antwoordde niet, maar vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen.

In zijn hart moest hij den man wel gelijk geven — wat konden zij met hun beiden ongewapend en geboeid als zij waren, tegenover twee bewakers met een revolver in de hand, die hun niet uit het oog verloren, uitvoeren?

Charly had al eens getracht ongemerkt de hand naar zijn enkels te brengen, in de hoop dat hij de touwen zou kunnen losmaken die ze geboeid hielden, maar aanstonds had een dreigend gebaar van een der Russen hem haastig zijn hand doen terugtrekken.

Er volgde nu een geruime tijd van stilzwijgen.

De twee gevangenen dachten aan niets anders dan aan pogingen om te ontvluchten en hun twee cipiers dachten hoogstwaarschijnlijk slechts aan middelen om die pogingen te beletten!

De beide Russen hadden kaarten te voorschijn gehaald en verdreven zich den tijd met spelen.

Zij werden om tien uur afgelost door andere bewa-

kers, die op hun beurt om een uur weder werden opgevolgd door een tweetal anderen.

Dit was ook het uur waarop aan de gevangenen het middagmaal werd verstrekt, bestaande uit een bord dikke groentesoep met wat vleesch erin, en een paar sneden dik met boter besmeerd roggebrood.

De beide vrienden nuttigden ook dezen maaltijd met den meesten smaak en onder het wisselen van eenige woorden met de nieuwe bewakers, wier gezichten zij nimmer hadden gezien.

Een hunner sprak ook zeer goed Engelsch en Raffles kon niet nalaten hem eenige vragen te stellen.

— Met hoeveel zijt ge hier toch wel? vroeg hij.

— Met veel meer dan gij u kunt voorstellen! antwoordde de Bolsjewik trotsch. Er zijn op dit oogenblik ongeveer 3000 der onzen hier te lande, en er worden binnen eenige dagen nog 7000 verwacht!

— Alleen Russen? riep Charly verbaasd uit.

— Alleen Russen! Alleen broeders!

Raffles trok een ongeloofig gezicht.

— Dat klinkt niet zeer aannemelijk, zeide hij hoofdschuddend. Zouden al die Russen hier binnenkomen zonder dat de Regeering het belet?

— De meesten zijn reeds lang in Engeland en komen nu op bevel van het Hoofdkwartier naar Londen, antwoordde de Bolsjewik. En de overigen komen hier toch binnen, dat verzeker ik u! Onze organisatie is uitstekend en daartegen is uw regeering niet opgewassen!

Raffles wierp den man een onderzoekenden blik toe.

Het werd hem duidelijk, dat de Rus niet opsneed en de waarheid sprak. Maar hij kon zich niet begrijpen,

hoe het mogelijk was dat zulk een legermacht van gevaarlijke vreemdelingen zich in de hoofdstad des lands kon concentreren zonder dat het werd gemerkt!

De eenige oplossing was, dat al die Russen zich zorgvuldig schuil hielden, de voorschriften der politie betreffende de verplichte inschrijving wisten te ontduiken, en pas op het afgesproken sein te voorschijn zouden komen.

Het bleek al spoedig dat deze Engelsch sprekende Rus beschaafder was dan zijn voorganger — maar ook heel wat strenger!

Want hij gedoogde niet dat Charly en Raffles met elkander spraken in hun geheime taal, die hij niet begreep, en zoo waren de beide vrienden wel verplicht in het Engelsch te praten over andere dingen, dan waarin zij thans belang stelden — hun vrijheid, of er het zwijgen toe te doen.

De middag kroop langzaam voorbij, de bewakers werden nogmaals vernieuwd, de schemering sloop den zolder binnen, er werd opnieuw voedsel gebracht, het licht werd ontstoken, de gevangenen mochten zich den tijd wat korten met kaarten — en toen brak de tweede nacht aan.

Raffles had het volkomen in zijn macht, wakker te worden op welk tijdstip hij verkoos, en hij maakte daarvan tweemaal gebruik.

Maar iederen keer dat hij voorzichtig het hoofd ophef en naar de deur keek, zag hij daar de twee bewakers zitten aan hun kleine tafel, bezig met rooken en kaartspelen.....

Neen, zij zouden niet slapen, die Bolsjewiki.

HOOFDSTUK VIII.

Henderson waakt.

Weer brak een morgen aan — en weer verliep een geheele dag.

De vrienden spraken weinig meer, want wat gaf het, of zij al middelen beraamden die toch onuitvoerbaar waren gedurende den enkelen keer, dat zij twee bewakers

troffen die geen van beiden Engelsch verstonden.

Hun vrees en ongerustheid namen voortdurend toe, en tegelijkertijd werd er op het gelaat van hun bewakers duidelijker een uitdrukking zichtbaar, die hen met schrik en afgrijzen vervulde!

Nog slechts een twee of dagen — en het complot zou zijn beslag gekregen hebben, alles zou geregeld zijn en het Noodlot zou over Engeland neerstrijken, zooals het was neergestreken over het rampzalige Rusland, de bakermat van het Bolsjewisme!

En niets te kunnen doen — hier machteloos neer te leggen, gemarteld door de gedachte, dat het land het vreeselijkste gevaar liep dat het nog ooit in zijn geschiedenis had gekend!

Reeds meermalen hadden nu de beide vrienden getracht tersluiks hun boeien los te maken, die nog altijd hun enkels gesloten hielden, maar telkens had een barsch bevel hun dit onmogelijk gemaakt.

Het was duidelijk merkbaar, naarmate de tijd naderde waarop de Revolutie zou losbarsten — namen de achterdocht en de waakzaamheid der Russische cipiers toe.

De beide mannen konden geen beweging maken of een der bewakers riep met karsche stem een dreigend bevel.

Langzamerhand werd het duister en de kleine petroleumlamp op de tafel van de twee bewakers werd aangestoken.

De Russen haalden hun spel kaarten te voorschijn en begonnen te spelen, nu en dan een blik werpend naar hunne gevangenen, die zich opnieuw op hun matras hadden uitgestrekt.

Het waren de beide Bolsjewiki die geen van beiden een woord Enge'sch verstonden.

Raffles en Charly spraken zachtjes met elkander.

— Ik heb een zeer pijnlijk gevoel in mijn enkels, Edward! fluisterde Charly. Het lijkt wel of het touw in mijn vleesch snijdt!

— Ik ben er integendeel in geslaagd het touw dat mijn voeten bijeen houdt een weinig lossen te maken, zeide Raffles. Helaas echter zie ik geen kans het touw geheel los te maken.

— Wat zou het ons nog geven — je zoudt geen stap in hun richting kunnen doen of zij zouden het bemerken en je aanstonds neerschieten, fluisterde Charly.

— Het is een verschrikkelijke gedachte, mijn jongen, dat wij hier machteloos ter reder liggen, terwijl wellicht heel Engeland aan den vooravond van een broederoorlog staat!

— Ja, het is bijna niet te dragen!

Een oogenblik zwegen de beide mannen.

Toen hernam Charly:

— Zouden er veel Russen in dit huis zijn?

— Op zijn minst een twintigtal, maar zeker kan ik het niet zeggen. Het is wel mogelijk dat dit oude pakhuis slechts dient als schuilplaats voor Knud Jorgensen en zijn luitenant. Je hebt gezien, dat hij hier zijn Hoofdkwartier heeft! O, kon ik toch maar een blik werpen in de papieren die op zijn schrijftafel liggen!

— Daar zal wel weinig kans op zijn, Edward! Als er geen wonder gebeurt, dan laait overmorgen overal de vlam van het oproer uit! Dan zal het bloed van Engelschen door Engelschen vergoten worden! Dan breekt er een tijdperk aan van honger en ellende, misschien nog ontzettender dan in Rusland dat althans zijn eigen graan verbouwt.

Weer verzonken de beide vrienden in langdurig stilzwijgen.

Raffles had zijn hoofd naar het venster toegekeerd, waardoor hij den diepblauwen nachthemel kon waarnemen.

Plotseling kwam het hem voor als of er zich voor het vierkant, dat zich in den donkeren wand afteekende, een donkere schaduw heen en weer bewoog.

Hij greep de hand van Charly, die met de oogen omhoog gericht, onbewegelijk op zijn rug lag, en zeide op zachten, eenigszins heeschen toon:

— Kijk eens vlug naar het zolderraam!

Charly wendde het hoofd naar het venster, keek eenigen tijd en zeide toen zacht:

— Wat is er? Ik zie niets!

— Je was te laat — het was al weg! Nu spoedig — daar is het weer!

Inderdaad — dezelfde geheimzinnige schaduw was weer voor het raam zichtbaar.

Zij bleef nu langer en de twee mannen voelden hun hart in hun keel kloppen, toen zij een menschelijke gedaante meenden te ontwaren, die voor het raam naar binnen blikte.

De zolder was tamelijk helder verlicht door de petroleumlamp, in ieder geval moest de geheimzinnige persoon die daar naar binnen keek, de twee mannen opmerken die daar op hun matras ternerder lagen.

Deze beide matrassen lagen op nauwelijks een meter afstand van den muur waarin zich het raam bevond, dat omstreeks een meter boven den vloer was aangebracht.

Maar plotseling verdween de schaduw weder even plotseling als zij gekomen was.

Bijna een kwartier verstreek en reeds meenden de beide mannen dat zij het slachtoffer waren geworden van een gezichtsbedrog, toen hun gehoor getroffen werd door een zacht geklop op het hout van het raam.

Het leek wel op het getik van de houtwurm en de beide cipers sloegen er in het geheel geen acht op.

Trouwens, zij bevonden zich op zulk een grooten afstand van het raam, dat zij het zwakke gerucht wel niet eens zouden kunnen vernemen.

Maar de twee vrienden, die al hunne lichamelijke vermogens in hun gehoorzenuwen schenen te hebben geconcentreerd, vernamen het wel degelijk!

En zij kenden er ook de beteekenis van!

Het was de geheime tik-taal, welke slechts aan hen beiden en aan den trouwen chauffeur Henderson bekend was!

Zij hadden het wel uit kunnen schreeuwen van vreugde, want zij begrepen dat de reus hen niet in den steek had gelaten, en misschien ongerust geworden door hunne afwezigheid, een onderzoek had ingesteld en hun raadselachtige verdwijning had gemerkt.

Waarschijnlijk had hij zoo lang onderzoek gedaan, totdat hij eindelijk het huis had ontdekt, waar zijn meester was opgesloten, al zou hij wel niet beseffen, wat de ware reden daarvan was.

Het zachte tikken duurde slechts even, maar de twee mannen daar op hun matras hadden het aanstonds vertaald:

„Praat eenigen tijd wat luid met elkander als het gaat — ik ga een gat in den post van het raam boren!”

Aanstonds volgden zij dezen raad op; niet direct, ten einde geen achterdocht op te wekken, maar langzamerhand begonnen zij luider te spreken, op een soort ruzietoon, die hun cipers van tijd tot tijd grijnzend het hoofd naar hen deed omwenden, zonder dat zij echter tusschenbeiden kwamen.

De twee mannen spraken juist luid genoeg, om het geluid te overstemmen hetwelk de centerboor maakte, toen zij door het hout van de raampost drong en daarin een gat van bijna 2 centimeter middellijn boorde.

Raffles wierp van tijd tot tijd een blik op het raam en eensklaps zag hij het glinsteren van het boorstaal...

De boor verdween weder even snel en de twee mannen zwegden.

Toen klonk de volgende boodschap:

„Geeft goed acht, Mylord — ik laat nu iets door het gat zakken, waarvan gij zelf de beteekenis wel kent.”

Een oogenblik later verscheen er een klein, langwerpig voorwerp door het gat, dat met behulp van een dun touwtje werd neergelaten.

Het had den vorm van een zeer dun potloodje, zooals men het wel in miniatuuropschrijfboekjes gestoken vindt, maar niet langer dan enkele centimeters.

Bij de schommelende bewegingen die het maakte, glinsterde het zwakjes aan het uiteinde van het touwtje.

Het daalde langzaam tot het eindelijk den vloer had bereikt.

Raffles volgde het met de oogen — hij keek er naar als naar een voorwerp waarvan hij niet alleen zijn redding, maar die van het geheele land verwachtte.

Daar hij het dichtst bij het raam lag liet hij zich voorzichtig van zijn matras glijden en had het volgende oogenblik het kleine voorwerp gegrepen en in zijn zak verborgen.

Toen werd er getikt:

„Hebt gij het, Mylord? Knik dan eens met het hoofd, als ik u verzoeken mag.”

Aanstonds knikte Raffles snel, ten bewijze dat hij de vraag begrepen had en dat het geheimzinnige voorwerp in zijn bezit was.

Hij had zich weder op zijn matras begeben en zeide nu op fluisterenden toon tot Charly:

— Hoe lang zal het geleden zijn, dat onze bewakers hier zijn binnengetreden om hun makkers af te lossen?

— Niet langer dan een half uur!

— Dat is een gelukkige omstandigheid, Charly! Let nu goed op! Wij moeten hen tot dicht bij ons zien te lokken — laat het overige maar aan mij over!

— Maar hoe?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar scheen eenigen tijd na te denken.

Toen antwoordde hij:

— Ik zal doen of ik vreeselijk ziek word — en God geve dat zij beiden komen.

En nu begon Raffles eerst zachtjes, daarna hoe langer hoe harder te kreunen.

De cipers wendden van tijd tot tijd woedend hun hoofd naar hem toe, en een hunner schreeuwde in het Russisch een paar malen:

— Zwijg toch! Wat scheelt u, dat gij zoo knort als een varken?

— Ik heb een hevige pijn! Wat hebt ge mij toch in mijn eten gegeven, gij hebt mij toch niet willen vergiftigen?

De Bolsjewik haalde onverschillig de schouders op, maar toen het gekreun hoe langer hoe erger werd en de gevangene zich op zijn matras om en om wendde, wierp hij met een nijdig gebaar de kaarten neer, greep zijn revolver, nam de lamp van den haak en duwde deze zijn makker in de hand.

— Ga eens mee, Iwan en licht mij bij — dan kunnen wij eens zien wat dien hond van een bourgeois scheelt!

Raffles had wel kunnen juichen van vreugde, maar hij bleef voortreffelijk in zijn rol en kreunde onophoudelijk door, met beide handen op de maagstreek gedrukt.

De twee Russen naderden behoedzaam de matras, de eene met de lamp, de ander met zij revolver in de vuist.

— Houdt de lamp eens wat hooger, Iwan! beval de Bolsjewik. Ja waarlijk, hij is zeer bleek, en zijn oogen puilen uit hun kassen! Het schuim staat hem op zijn mond — hij zal toch niet krepeeren?

— Nu, dan zou hij ons heel wat moeite besparen! antwoordde zijn makker op ruwen toon.

De Bolsjewik krabde zich achter het oor, en scheen in tweestrijd te staan.

Hij boog zich over Raffles heen, nog altijd met de revolver in de vuist en vroeg:

— Hebt gij soms dorst, wilt gij drinken? Gij lijkt wel koorts te hebben!

— Leg uw hand maar eens op mijn voorhoofd, dan kunt gij het wel voelen, kreunde Raffles.

Hij greep de hand van den Bolsjewik bij den pols om die op zijn voorhoofd te leggen.

— Ja, ja, — gij behoeft mij niet aan te raken! riep de Rus uit.

Hij weerde de hand van Raffles af, en riep tegelijkertijd:

— Wat duivel hebt gij spelden in uw goed zitten? Gij prikt mij! — Ja, uw voorhoofd is wel wat warm, maar ik weet niet wat ik er aan doen moet, ik zal u wat water brengen, en als het niet beter wordt — dan moeten wij onzen dokter er maar bijhalen, geen vervloekte bourgeois zooals gij zijt, maar een echten Bolsjewik!

Hij had zich weer opgericht, en verwijderde zich, om een glas water te vullen uit de kruik, die naast de tafel op den vloer stond — op een veiligen afstand zoodat de beide Bolsjewiki haar niet bij ongeluk zouden verwisselen met hun wodky-kruik, hetgeen voor hem zeker de noodlottigste gevolgen had kunnen hebben!

— Kom eens wat dicht bij mij met de lamp, vriend en zie eens in het wit van mijn oogen! riep Raffles op klagenden toon. Zij branden mij in het hoofd en het is alsof ik door een nevel zie!

Een weinig aarzelend kwam de Bolsjewik naderbij, in de eene hand zijn lamp in de andere zijn revolver.

— Nog wat nader! drong Raffles aan, terwijl hij de hand greep, die de lamp vasthield. Zoo kunt gij niet zien!

— Ja, wel — ik kan het zoo best zien, gij hebt niets aan uw oogen! Maar voor den duivel, houdt toch uw spelden bij u! Denkt gij dat mijn hand een speldenkussen is?

— Neem het mij niet kwalijk, zeide Raffles op onderdanigen toon, ik heb steeds een naald aan mijn mouw, dat komt bij kleermakers wel meer voor! Hier hebt gij haar!

Hij stak den Bolsjewik een naald toe, waarin een eind zwart draad zat, en die hij inderdaad in den opslag van zijn mouw had gehad, waarop de man zich weder brommend verwijderde.

HOOFDSTUK IX.

Ontsnapt.

Raffles kreeg zijn water, dronk het glas uit op een meelijwekkende wijze, want zijn tanden rammelden tegen het glas, en hij beefde als een juffershondje en

daarop keerden de bewakers weder naar hun plaats terug, nadat Raffles hen verzekerd had, dat hij zich al een weinig beter gevoelde.

Een oogenblik later waren zij weder in hun spel verdiept.

Raffles was een te goed tooneelspeler, om nu aanstonds geheel en al hersteld te zijn, maar zijn gekreun werd geleidelijk minder, en scheen toen over te gaan in schor gesnurk.

Hij hield zijn blik geen oogenblik af van de beide Russen, die met automatische gebaren hun kaarten neerwierpen, van tijd tot tijd een slok uit hun wodka-kruik namen, en nu en dan een hartigen vloek lieten hooren.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, sedert Raffles het glas water had gedronken, of bijna tegelijkertijd brachten de beide Russen de hand naar het voorhoofd, en wreven er eenige malen over, alsof zij daar iets wilden wegduwen.

Toen schoven zij hun stoelen achteruit en wilden blijkbaar opstaan.

Zij wankelden echter als dronken heen en weer, vielen toen weer op hun stoel neer — en bleven zitten, roerloos als beelden, en met slap neerhangende armen.

Raffles had hierop niet eens gewacht maar was vliegensvlug begonnen met het losmaken van de touwen, die zijn enkels bonden, terwijl hij Charly fluisterend zeide hetzelfde te doen.

De beide mannen waren hiermede juist gereed, toen het zachte geklop weder begon:

„Is alles goed gegaan, Mylord?“ werd er geseind.

Raffles was opgestaan, onhoorbaar naar het raam getreden, en antwoordde nu op dezelfde wijze door zachtjes op de ruit te tikken:

„Alles is in orde, Henderson! Wij zullen aanstonds het raam openen en je binnenlaten, maar eerst moeten deze kerels onschadelijk worden gemaakt.“

Charly had niet zonder verbazing de zonderlinge handwijze van de beide Russen gadeslagen, maar hij begreep dat Raffles de beide Bolsjewiki had bedwelmde, door hen in de hand te prikken met het zeer fijne naaldje, dat gevuld was met een bedwelmende stof, die een bijna oogenblikkelijke uitwerking had.

En eens te meer zegende hij de alzijdigheid van den Grooten Onbekende, die niet alleen een meester was op het gebied van inbreken, maar ook een uiterst bekwaam chemikus, geneesheer of ingenieur!

Ook de jonge man had de touwen weten los te krijgen waarmede zijn enkels aan elkaar waren bevestigd, die opgezwollen en zeer pijnlijk waren.

Toen hij opstond kon hij zich zelfs aanvankelijk bijna niet op de been houden en voelden zijn voeten als lood aan, maar hij verbeet uit alle macht de pijn en overdacht bij zichzelf, dat het thans niet het oogenblik was om zich zwak te toonen, want niet alleen hun eigen veiligheid hing van hun doortastend optreden af, maar het geluk en het leven van duizenden!

Raffles was intusschen, zoo zacht mogelijk loopend, op de beide bewusteloze Russen toegetreden en had hun oogleden opgetild.

Hij liet een zacht gebrom hooren als bij wijze van goedkeuring en mompelde voor zich heen:

— Het is in orde — in de eerste 24 uur zullen zij geen vin kunnen verroeren. Help mij spoedig hen naar de matrassen te dragen, Charly!

Niet zonder moeite droegen de beide mannen de zware lichamen achtereenvolgens naar de matrassen en wendden hun gelaat naar het raam.

Zij doorzochten zorgvuldig hun zakken en namen er twee sterke dolkmessen, een aantal sleutels en twee penningen uit, geheel aan elkander gelijk, en met een Russisch opschrift.

— Wat beteekent dat? vroeg Charly fluisterend.

— Dat zijn waarschijnlijk penningen welke de Bolsjewiki dragen en die zij moeten toonen om zich als zoodanig te kunnen legitimeeren.

— Wat staat er op?

— „Door bloed tot vrijheid, door duisternis tot licht.“ Wij zullen die penningen bewaren, want die zullen ons nog wel van nut kunnen zijn. Neem nu snel de revolvers die nog op tafel liggen, dan zal ik het raam openen!

Terwijl Charly het bevel ging opvolgen, begaf Raffles zich naar het raam en trok de zware knippen terug.

Hij opende het raam voorzichtig en het volgende oogenblik had Henderson zijn reusachtig lichaam door de opening gewrongen, en met tranen in de oogen de hand van zijn meester gegrepen en die gedrukt, alsof hij ze wilde verbrijzelen.

— Ik dank je, Henderson! zeide Raffles op ernstigen toon. Wij zijn nog niet in vrijheid, en wie weet, wat er nog kan geschieden, maar reeds thans wil ik je zeggen, dat je meer voor ons gedaan hebt, dan je nu nog kunt vermoeden, en dan ik tijd heb om je thans mede te deelen! Wij moeten hier weg — en dat zoo spoedig mogelijk, maar niet dan nadat wij de plannen van de Bolsjewiki doorgrond hebben!

— Wil je in de kamer hiernaast gaan? vroeg Charly vrschrikt.

— Natuurlijk!

— Maar zij kan wel vol menschen zijn!

— Dan hadden wij dat wel gehoord, dunkt mij! zeide Raffles. Trouwens, wij kunnen er ons van overtuigen door de boór van Henderson nogmaals aan het werk te zetten.

De reus overhandigde hem het werktuig, en nu draaide Raffles met de grootste behoedzaamheid en telkens de boór terugtrekkend, om te zien, of hij den houten wand nog niet doorboord had van het tusschenschot, dat zijn gevangenis scheidde van het vertrek van Knud Jorgensen.

Maar eindelijk kon hij een blik door het gat werpen, dat ongeveer twee voet boven den grond was aangebracht.

Toen hij zich weder oprichtte, lag er een blik van zegepraal over zijn gelaat.

— Er zijn slechts drie mannen — ik kan echter hun gelaat niet zien, daarvoor is het gat te laag. Het zal kinderspel zijn om hen te overvallen.

— Als de deur maar niet gesloten is, fluisterde Charly.

— Dan zullen de schouders van Henderson ons wel te hulp komen! hernam Raffles. Het komt er niet meer op aan, of wij wat leven maken — de hoofdzaak is, dat het plan dier schurken verijdeld wordt!

En hierop deelde Raffles in korte woorden aan Henderson mede, wat hij ontdekt had, en in welk groot gevaar Engeland op dit oogenblik verkeerde, wanneer de Bolsjewiki er inderdaad in zouden slagen de massa mede te slepen in een noodlottig avontuur, waaruit niet anders dan ontzettende nood en onzegbare ellende konden voortvloeien.

De chauffeur had hem met een ernstig gelaat aangehoord en zeide nu aangedaan:

— Dan dank ik den hemel, mylord, dat mijn goed gesternte mij hierheen heeft gebracht! Ik heb mij nu eens hier, dan eens daar van de omringende daken laten zakken aan een touw ladder, teneinde in de verschillende vertreksken te kunnen zien, want ik wist wel, dat gij niet ver kondet zijn, totdat ik u nu eindelijk gevonden heb! En laat mij nu spoedig de kracht van die deur eens onderzoeken.

Raffles trad op de gangdeur toe en zooals hij wel dacht, was zij niet gesloten. De drie mannen namen nu

hun revolvers ter hand en Raffles trad op de deur toe van het vertrek, waar zulk een ontzettend kwaad gebrouwen werd.

Zooals hij wel vreesde, was zij gesloten en waren de mannen daarbinnen blijkbaar bevreesd voor een overval.

Toch mocht er niet gearzeld worden.

Raffles gaf Henderson een wenk, en het volgende oogenblik wierp de reus uit alle macht zijn geweldig lichaam tegen de oude deur.

Het paneel kraakte, splinterde — en toen werden er drie revolvers door de opening gestoken, die gericht waren op de drie krijtwitte gezichten van de Bolsjewiki, die blijkbaar op deze zeer ruwe wijze in hun slaap gestoord waren!

Een hunner wilde naar zijn zak grijpen, maar de bevelende stem van Raffles en een dreigende beweging met de revolver bracht hem aanstonds tot betere gedachten.

Henderson kroop het eerst door het gat, schoof de zware knippen terug en kwakte toen een der Bolsjewiki, die de onvoorzichtigheid had gehad zijn handen uit te steken naar de papieren, die op tafel lagen, als een hoop vuil goed in een hoek, waar de man meer dood dan levend bleef liggen.

Raffles en Charly waren op hun beurt door de opening gestapt, en de eerste was aanstonds begonnen de papieren op de tafel vlug door te lezen en te rangschikken, terwijl Charly en Henderson met hun revolvers de beide Russen in bedwang hielden, die met van haat fonkelende oogen, maar met de handen boven het hoofd geheven, toezagen.

Toen Raffles eenige papieren had doorgelazen, wendde hij zich tot eenige Bolsjewiki met de vraag:

— Waar is Knud Jorgensen?

De man zweeg.

— Gij wilt het niet zeggen? Zooals gij wilt! Wij zullen het uit deze papieren wel vernemen!

En Raffles zette de lezing van de documenten snel voort.

Na een kwartier ongeveer mompelde hij:

— Hij is dus reeds weg en keert hier niet meer terug! Het werk hier schijnt aan Michael Kanedine over te zijn gelaten! Welnu, dan moeten wij snel handelen. Wij kunnen niet alles alleen doen, vrienden, maar zullen aanstonds de Regeering op de hoogte brengen! Ontwapen die mannen en bindt hen, ik zal telefoneeren!

De beide Bolsjewiki werden ontwapend en stevig ge-

bonden, terwijl Raffles Scotland Yard op de hoogte stelde, en daarna het Departement van Binnenlandsche Zaken inlichtte omtrent zijn ontdekking.

Tien minuten later waren alle maatregelen getroffen om den opstand, die door de Russische Bolsjewiki ver-

wekt was, in de kiem te smoren en was Raffles met zijn drie gevangenen en met de beide bewusteloze bewakers in een auto op weg naar Scotland Yard, terwijl hij tevens een dik valies met papieren met zich meevoerde.

HOOFDSTUK X.

Een revolutie voorkomen.

Het was bijna twee uur in den nacht, toen de auto stil hield voor het groote gebouw in de Oxford-Street.

Een agent kwam toelopen, die niet zonder verbazing het voertuig zag stilhouden en zijn verwondering steeg nog aanzienlijk, toen hij daaruit drie geboeide mannen zag stappen, waarvan er een alleen niet dan met moeite scheen te kunnen loopen, die door een reusachtigen man met een revolver in bedwang werden gehouden.

— Is de hoofdcommissaris aanwezig? vroeg Raffles aan den man die de wacht bij de poort hield.

— Op dit oogenblik niet, mijnheer, antwoordde de verbaasde ordebewaker.

— Mijnheer Baxter, de hoofdinspecteur, is er natuurlijk ook niet?

— Neen, maar hij is telefonisch aangesloten! Als gij een boodschap van gewicht hebt, dan kunnen wij hem opbellen! Maar het moet van zeer groot gewicht zijn!

— Dat is het, vriend — dat verzeker ik u! hernam Raffles droogjes. Begin maar met deze 5 kerels in verzekerde bewaring te brengen — het zijn zeer gevaarlijke Bolsjewiki.

— Alle duivels! Hier bij ons in Engeland? Dat ontbrak er nog aan! riep de politieagent op verontwaardigden toon.

Hij trok aan de greep van een bel, en een paar seconden later kwamen er een zestal agenten aanstormen, die de geboeide Bolsjewiki in ontvangst namen en wegleidden.

En op hetzelfde oogenblik was de geheimzinnige, reusachtige bewaker, die hen in bedwang had gehouden, met auto en al verdwenen, alsof hij door den grond

was gezonken!

— Kan ik zelf hier soms even met mijnheer Baxter telefoneeren? vroeg Raffles aan den onthutsten agent. Ik ben namelijk de man, die deze Bolsjewiki gevangen heb genomen! Ik ken hun geheimen, en ik wil mijn hulp aanbieden, om hen onschadelijk te maken!

— Welzeker mijnheer, dat zal wel gaan! Ik kan u echter niet waarborgen, dat mijnheer Baxter zeer in zijn humeur zal zijn, als ge hem in zijn nachtrust stoort.

Raffles haalde verachtelijk de schouders op.

— Hij zou het mij kwalijk nemen, als ik hem kwam mededeelen, dat de wereld verging! bromde hij in zichzelf. Maar hij zal er toch aan moeten gelooven. Wijs mij den weg maar even, goede vriend!

De agent ging Raffles voor naar het wachtlokaal, waar een zestigtal agenten bijeen waren, die zich den tijd kortten met domineeren, kaarten of lezen en waar een telefoontoestel hing, en tien minuten later kon Raffles eindelijk spreken met den machtigen Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard.

— Mijnheer Baxter, begon Raffles, ik moet u verschooning vragen, dat ik u heb doen wekken, maar het geldt een zeer ernstige zaak! Gij spreekt met een amateur-detective, Brown geheeten. Ik ben er door een toeval, en ik mag ook wel zeggen door een weinig stoutmoedigheid in geslaagd een geheel nest met zeer gevaarlijke Bolsjewiki uit te roeien. Er zijn er echter eenige ontsnapt, die thans op weg zijn naar de Concentratie-kampen der Duitsche gevangenen om daar de fakkel van den Broedermoord te gaan ontsteken, ter-

wijl ze in Ierland den opstand willen aanstoken! Ik heb hier onder het bereik van mijn hand een valies, dat vol is met papieren betreffende hunne plannen en dat tot uw beschikking is! Ik vraag u echter machtiging, om mijn hulp aan te bieden bij het onschadelijk maken van den Chef der Onderneming, den Deen Knud Jorgensen, die een speciaal vriend is van Trotsky en Lenin. Zoolang wij hem zelf niet in handen hebben, is alle gevaar nog niet geweken, al neemt de Regeering, die ik gewaarschuw heb, natuurlijk haar voorzorgsmaatregelen.

Hij luisterde een oogenblik naar wat er aan de andere zijde van de lijn gezegd werd, en hernam toen eenigszins ongeduldig:

— Gij kunt mij natuurlijk vertrouwen, en als ge mij niet gelooft, dan hebt ge niets anders te doen, dan hierheen te komen. Uw woning is nauwelijks 10 minuten loopen hier vandaan. Of wilt gij soms, dat ik even ten uwent kom? Goed, dat is afgesproken — ik zal hier wachten, totdat gij komt, maar ik verzoek u om wat haast, want iedere minuut is kostbaar! Jorgensen is ons tamelijk ver vooruit, en hij heeft machtige vrienden, die hem zullen beschermen, zoodra hij bemerkt, dat er orweder aan de lucht is, en dat zijn plannen verraden zijn!

Raffles hing het toestel weder aan den haak en zette zich op een bank neder, teneinde de komst van den hoofdinspecteur af te wachten.

Hij had nog geen kwartier gewacht of de deur werd opengeworpen en de heer Baxter verscheen met een geelaat, dat duidelijk de sporen van zijn opwinding en vrees verried.

Hij liep regelrecht op Raffles toe, en vroeg ademloos:

— Zijt gij de man, die mij gewaarschuw hebt? Zijt gij zeker van wat gij mij zoeven hebt medegedeeld?

— Als ik dat niet was, mijnheer Baxter, dan zou ik u waarschijnlijk niet op zulk een tijdstip uit uw bed durven halen, zeide Raffles droogjes. Trouwens, gij behoeft mij niet te gelooven. Daar liggen de bewijzen!

Baxter snelde op de tasch met documenten toe, waarop Raffles hem had gewezen, en die op de tafel stond en begon snel den inhoud te onderzoeken, die uit talrijke brieven bestond, in de Russische en Engelsche taal geschreven.

En tien minuten waren voor den hoofd-inspecteur voldoende om te zien, dat de man die daar tegenover hem zat inderdaad een complot had ontdekt, waarvan

de omvang en de beteekenis hem schrik aanjoegen.

Verslagen legde hij de papieren na eenigen tijd weder neder en wreef zich met zijn groote, witte hand over het voorhoofd, terwijl hij den vreemden bezoeker een hulpeloozen blik toewierp.

— Wilt gij mij eens zeggen, hoe gij aan deze papieren zijt gekomen, mijnheer? vroeg hij toen.

— Het zou wat lang duren, u dat alles uiteen te zetten, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles koeltjes. Laat ik u alleen herhalen, dat ik een particulier detective ben, die voor gansch andere zaken in het huis vertoefde, waar ik die papieren vond! Het is, dunkt mij, van meer belang, hoe wij de Bolsjewiki onschadelijk zullen maken, alvorens zij gevolg hebben kunnen geven aan hunne plannen, die ook in ons land den burgeroorlog zouden ontketenen. Ik heb het ministerie van Binnenlandsche Zaken reeds telefonisch op de hoogte gebracht, dat op zijn beurt er voor zal hebben gezorgd, dat het Ministerie van Oorlog in kennis werd gesteld van de feiten. Er zullen dus reeds maatregelen zijn genomen, om een opstand hier te lande in de kiem te smoren, die door vreemdelingen is aangestookt. Maar de chef, Knud Jorgensen, is een sluwe schavuit, en zoodra hij er de lucht van krijgt, dat er iets niet in orde is, zal hij zich buiten schot houden, om later met meer kans van slagen zijn verderfelijke opzet te herhalen! Welnu, ik ken hem van uiterlijk — en ik bied mij aan, dien man, die in dienst staat van de Russische Bolsjewiki, onschadelijk te maken!

— Gij? En hoe denkt gij dat wel te doen?

— Dat is mijn zaak, mijnheer Baxter! Gij zult begrijpen dat ik ook mijn kleine geheimen heb!

— Maar weet gij dan, waar hij is?

— Onderweg naar Belfast, om daar de vaan van den opstand te ontplooien. Men wacht daar slechts op zijn komst. Welnu, hij mag daar niet aankomen! Reeds zijn aanwezigheid zou het sein kunnen zijn tot den broedermoord!

— Maar wij kunnen toch telegrafeeren!

— Dat is niet voldoende. Hij werkt in het duister en de politie kent hem daar niet! Natuurlijk gaat hij niet over met een gewone boot, maar met een motorboot, en evenmin zal hij gebruik maken van den trein, maar wel van een auto!

— Maar hoe denkt gij hem dan in te halen? riep Baxter verschrikt uit. Hij is misschien nu reeds in de Iersche Zee!

— Neen. Hij is per spoor van Londen naar Glenluce op de Westkust van Schotland gegaan, en vandaar zou hij oversteken naar Belfast, in een voor hem gereedgehouden motorboot. Hij is hedenavond van Londen vertrokken en moet zich over een half uur inschepen!

— Maar waarom zouden wij dan niet seinen naar Glenluce, om daar alle motorbooten aan te houden, die thans zee willen kiezen! riep Baxter uit.

— Denkt gij dan, dat Jorgensen zoo dom is, dat hij de boot, die hem zal overbrengen, in de haven laat wachten? vroeg Raffles ongeduldig. Natuurlijk wacht die hem ergens tusschen de rotsen en voor men die plek gevonden had, zou de vogel reeds gevlogen zijn!

— Maar dan is alles verloren! klaagde Baxter, terwijl hij zich nogmaals het voorhoofd afwischte.

— Alles is gewonnen, als gij mij slechts een machtiging geeft hem aan te houden en aan de politie te Belfast uit te leveren!

Baxter staarde den man, die dit aanbod deed, met groote uitpuilende oogen aan.

— Gij verricht dus wonderen? vroeg hij. Wilt gij hem dan nog inhalen, voor hij te Belfast is aangekomen?

— Dat wil ik! Teeken slechts een machtiging tot inhechtenisneming voor mij!

Met een trek van ongeloof op zijn bol gelaat, maar bukkend voor den blik in de staalgrijze oogen, die bevelend in de zijne boorden, zette Baxter zich voor zijn schrijftafel en vulde een formulier in, hetwelk hij aan Raffles ter hand stelde.

Deze vouwde het op, stak het in zijn zak, greep zijn hoed en zeide:

— Over twee uren is de leider der Bolsjewiki in onze handen. Tot ziens, mijnheer Baxter!

Het volgende oogenblik had Raffles Scotland Yard verlaten.

Hij riep een auto aan, die hem in vliegende vaart tot op enkele meters van de villa in de Regent Street bracht.

Raffles opende de kleine tuinpoort en sneide het park in.

Daar wachtte Charly en Henderson hem reeds vol ongeduld op het grasperk op, in het midden van het park, waar zich een donkere massa tegen de achtergrond afteekende.

Het was de „Duivel der Lucht” de snelle vliegmaschine van den Grooten Onbekende, en die

reeds menigmaal groote diensten had bewezen, en ook nu weder door zijn fabelachtige snelheid van bijna vijf-honderd kilometer in het uur, een wrekend wapen zou zijn in de handen van den gentleman-inbreker.

— Spoedig, vrienden! riep Raffles uit. Het begint reeds te dagen en wij moeten zien weg te komen, zonder dat men het buiten het park bemerkt!

Allen begaven zich aan boord van de vliegmaschine, die snel zich van den grond verhief, bestuurd door de vaste hand van Raffles.

Spoedig bevond zij zich op groote hoogte boven Londen, en sloeg toen met steeds toenemende snelheid de richting van het Noord-Westen in. Zij vloog over de graafschappen Buckingham, Northhampton, Warwick, Stafford en Chester.

De „Duivel der Lucht”, die om half drie in dien nacht in het park van de villa was opgestegen, bereikte de havenplaats Birkhead om vier minuten over drie, dat wil zeggen, dat zij den afstand van 270 kilometer in rechte lijn, welke deze stad van Londen scheidde, met een snelheid van ruim 500 kilometer per uur had afgelegd.

Zonder een oogenblik de vaart te verminderen, stuurde Raffles de vliegmaschine over de Iersche Zee, over het eiland Man naar Belfast.

De reizigers kregen de Iersche haven twintig minuten later in het gezicht. Dadelijk wendde Raffles het vliegtuig in Oostelijke richting, daar hij wel wist, dat de motorboot, die vele eilandjes moest rondrennen, onmogelijk Belfast reeds kon hebben bereikt.

Het was nu volkomen dag geworden en de zon was zooveen boven de kim verzezen.

De reizigers konden het Noorderkanaal reeds zien schitteren onder de schuine stralen van de zon, toen Charly plotseling de hand uitstreekte en riep:

— Daar! Daar nadert een zeer snelle motorboot! Zie maar eens — het boogwater spuit wel een meter hoog op!

Raffles bracht zijn kijker voor het oog en zeide:

— Zij zijn het! Het moet een grijs geverfde glijboot zijn!

— Zouden zij op Belfast aanhouden?

— Stellig niet! Zij zullen ergens op de kust landen en in een der vele krekken schuil gaan, welke zich op de uitgestrekte kust van Ierland bevinden! Wij zullen ons snel draadloos in verbinding stellen met de militaire

autoriteiten te Belfast en tevens den Deen in het oog houden!

Het volgende oogenblik knetterde de vonk van het radiografische toestel aan boord van de vliegmaschine en enkele seconden later sprak Raffles met den plaatselijken commandant van Belfast.

De „Duiwel der Lucht” bevond zich op dit oogenblik ongeveer ter hoogte van de Mull of Galloway, het zuidelijkste punt van de smalle landtong van dien naam, op de Westkust van Schotland gelegen.

De motorboot, die zich blijkbaar van geen gevaar bewust was, vervolgde haar weg en hield een weinig zuidelijk aan, blijkbaar met het doel, ter hoogte van Donaghadee, ten Oosten van Belfast gelegen, een schuilplaats te zoeken en daar Jorgensen aan land te zetten, van waar hij dan ongemerkt de hoofdstad van Ierland zou kunnen bereiken.

Ongeveer een half uur later verschenen er enkele witte rookpluimen aan de kim, die snel grooter werden — het waren Engelsche torpedojagers, uitgezonden om den gevaarlijken Deen te vangen!

Raffles stelde zich dadelijk draadloos met hen in verbinding en gaf hen de te volgen route aan. Aanstonds wijzigden de drie torpedojagers hun koers. Zij

hadden blijkbaar de aanduiding goed begrepen. Nog weer een half uur later was de motorboot, voor zij goed scheen te begrijpen, wat er geschied was, door de oorlogsschepen omringd, die haar hoe langer hoe meer insloten.

Toen donderden er een paar waarschuwingsschoten over de golven — en even later werd de motorboot geënterd door een tiental Engelsche matrozen.

Raffles had zijn machine zoover laten dalen, dat hij en zijn metgezellen alles duidelijk konden waarnemen, wat er daarginds op zee voorviel.

Het duurde slechts kort.....

De luchtreizigers zagen, hoe er een zestal mannen van de motorboot werden gehaald en aan boord van een der torpedojagers werden overgebracht, die vervolgens de boot op sleeptouw nam.

Toen werd er door een der oorlogsbodems geseind: — Dank voor uwe goede hulp! Wij wachten u in de haven van Belfast!

En het antwoord van Raffles luidde:

— Zeer vriendelijk — maar ik zal van de uitnodiging geen gebruik maken! Dringende zaken roepen mij naar Londen!

De volgende aflevering (No. 273) bevat:

De Wrekers.

